

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

יציאה
20:12
20:16
20:15

כניסה
18:55
19:11
19:04

ירושלים
תל אביב
חיפה

זמני השבת

ד' סיון תשע"ח
פרשת במדבר

בס"ד

223

באהבתה ישגה תמיד

שיחת חג עמוסה בסיפורי
אהבת תורה של גדולי
עולם עם הראשון לציון
ורבה של ירושלים,
הרב **שלמה משה**

עמאר

עמוד 12

עלה אלי ההרה פרויקט שבועות

הרב דוד גבירצמן,
הרב איל ורד,
הרב מנחם ברוד,
אורה רבקה וינגורט,
יוסף שיליאן / עמוד 6

זכותו תגן עלינו

סיפורים לרגל
הילולת הבעל שם טוב
עמוד 26

עם הארץ? תקלה!
התוועדות לימוד תורה
עם הרב עדין אבן ישראל
(שטיינזלץ)
עמוד 30

מחיר השקה (pre sale) אטרקטיבי

נשואים פלוס?

פרויקט 'חריש פלוס' זה המקום שלכם! קהילה דתית איכותית, דירה מקבלן
(עם ערבות בנקאית מלאה), מפרט יוקרתי, מחיר אטרקטיבי ומיקום מצויין.
עם כל כך הרבה פלוסים בפרויקט אחד - זו הולכת להיות
הבחירה האידיאלית עבורכם.

חריש פלוס
פרויקט אחד שפע של יתרונות.

1-700-500-555

www.harish-plus.com

באמונה
בונים לכם קהילה

הקהילה

הקהילה הדתית לאומית
היחידה בשכונת הפרחים בחריש

ידעתי שקשה לי,
אבל לא היה לי
למי לפנות.
שקעתי בתוכי.
לא מצאתי פתרונות.

ואז גיליתי
מקום של הבנה,
של יכולת להכיל
את מה שעובר עלי.
גיליתי את זו
שמכילה את הנפש.
שובי נפשי.

ללמוד תורה שמשיבה לך את הנפש

עם ר' הראל חירוני

משיבת נפש הכשרת מכוונות
שובי נפשי לימוד נפש לנשמה

משיבת
נפש
תורת אמת בבניין הנפש

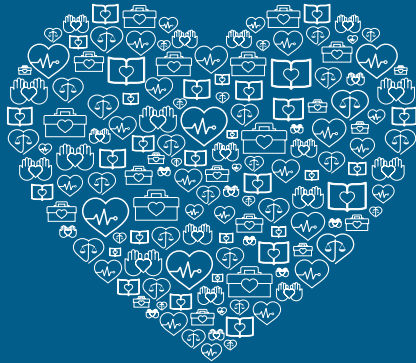

לפרטים, הרשמה ולקביעת ראיון
מוריה 052-6980522

או יו ישראל רח' קרן היסוד 22 ירושלים
machonmeshivatnefesh@gmail.com
משיבת נפש - הכשרה למכוונות רוחניות

בתוכנית **שובי נפשי** נלמד להבין ולהכיר
את הנפש שלנו, לרפא אותה ולצמוח
אל מקום בריא חזק ושמח והכול על פי התורה.
התוכנית מתאימה לכל אישה (נשואות ורווקות),
בה מקבלים כלים להתמודדות יום-יומיות, העצמה, זוגיות,
חינוך וצמיחה מתוך הכוונה מקצועית.

שובי נפשי - לימוד נפש לנשמה על פי התורה
תוכנית דו-שנתית | ימי שני בערב | בירושלים

בואו להפוך את הערכים שלכם לקריירה

מעורבות חברתית. הגשמה עצמית. שאיפה למצוינות. עשייה.
המכללה האקדמית צפת - קריירה ומשמעות

תואר שני בסיעוד M.S.N ** חדש!

לימודים לתואר ראשון

מדעי החברה

- B.A בעבודה סוציאלית
- B.A במדעי ההתנהגות
- B.A במערכות מידע קהילתיות
- B.A בלימודים רב תחומיים
- B.A בחינוך מיוחד*

מכינות קדם אקדמיות

- מכינה ייעודית
- מכינה לגלאי +30

מדעי הבריאות

- B.EMS ברפואת חירום*
- B.S.N בסיעוד
- B.P.T בפיזיותרפיה
- B.Sc במדעי המעבדה הרפואית

מדעי הרוח

- B.A בספרות, אמנות ומוסיקה
- B.A במיסטיקה ורוחניות

בית ספר למשפטים

- LL.B במשפטים

יום פתוח
31.5

יום חמישי 18:00-13:00

הטבת קיזוז דמי הרשמה משכר הלימוד
לנרשמים ביום הפתוח

הסעות חינם מנקודות שונות ברחבי הארץ

אפשרות להשתלב ב:

גרעין "אופקים למחר"

שילוב לימודים תורניים ואקדמיים
ביחד עם חיי חברה, קהילה ורוח

שכר לימוד אוניברסיטאי | מגוון מלגות | בית מדרש ומדרשה

לפרטים נוספים ולהרשמה מרכז הכוונה והרשמה:

1-800-344-544 | המכללה האקדמית צפת

לעסוק בדברי תורה

פרקי אבות בדרך לשבועות

משה שילת

פרק ו | לא להעליב!

אמר רבי יהושע בן לוי: בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה", שכל מי שאינו עוסק בתורה נקרא נוזף, שנאמר: "נזם זהב באף חזיר אשה יפה וסרת טעם".

(משנה ב)

שיבואו אליו לקוחות, הוא מוציא את סחורתו החוצה ומשבח אותה בפני כל עובר ושכ. כל אדם ברחוב הוא לוקח פוטנציאלי שלו.

התורה רוצה שינהגו בה כמו בעסק, שילמדו אותה לאחרים ופיצו אותה. מי שלוקח את העסק הזה ברצינות לא יסתפק בתלמידים הבאים מעצמם. חייבים לחפש עוד ועוד קליינטים ולעורר יהודים רבים ככל האפשר ללומדה, ואת הדבר הזה צריך לעשות לא מתוך עול והכרח אלא בחיות גדולה ועצומה! בעל עסק מצליח לפרוץ לקהלים חדשים רק כשהוא 'עף על עצמו' ועל העסק שלו. כך בדיוק בהפצת תורה, כשהעוסק בתורה יודע שעל ידי כל הפצה הוא כובש עוד חלק של העולם לתורה ולה' יתברך, כי "אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד" - הוא מפיץ במוטיבציה פנימית.

ומי שלא מפיץ את התורה שלומד, פוגע בה ומעליב אותה ונקרא נוזף (בגמרא, מועד קטן טז, מופיע שנויפה היא על אי הערכה נכונה את מעלת הרב).

להחריב את העולם?

מיהו הדובר במשנה? רבי יהושע בן לוי, עליו נאמר (כתובות עז) שנכנס חי לגן עדן, ושבימיו לא נראתה הקשת. העובדה שהוא נכנס חי לגן עדן אומרת לנו שהוא זיכך את גופו באופן מופלא ביותר; התורה שלמד פעלה על הגשמיות שלו, וגופו הגשמי זכה להיות 'כלי' לגילויים של גן עדן. אבל הוא לא הסתפק רק בזיכוך הגשמיות של עצמו אלא תיקן את כל העולם: הוא גרם שבימיו לא היה קטרוג ולכן לא היה צורך בקשת כהגנה מפני מבוול. הוא שינה את העולם על ידי הפצת תורה ברבים ועשה מהעולם, כמו מגופו, מקום לדירה לו יתברך.

ורייב"ל מגלה לנו כי בת הקול הגדולה הזו יוצאת "מהר חורב" דווקא. כאן לא מדובר על מעלת התורה כשלעצמה אלא על הכוח שלה לשנות את העולם, וכפי שאומרים חז"ל: "חורב למה? שבו ניתנה התורה שנקראת חרב", התורה מגלה שיש לה כוח להחריב את הגשמיות של העולם, לבטל את ה'העלם' שבעולם ולהתיש את כוחו (שלכן נקראת התורה "תושיה") וזאת על ידי הפצתה בעולם בכל מקום אפשרי. ובכך חייבים להשקיע זמן וכוח: לשנות את העולם עם התורה, וזאת מטרת נתינתה לנו!

ומי שאינו משקיע בהפצת תורה משתמש בתורה חלילה כמו "נזם זהב באף חזיר" ח"ו, שדואג רק לעצמו (חזיר...). ולא חדור בהכרת כוח התורה להשפיע ולשנות את העולם, להאיר דרכה את העולם ולהחריב את הגשמיות. במצב כזה, אפילו אם הוא "אשה יפה" שהוא יפה ומהודר בלימוד התורה, חסר לו כל ה"טעם", אשה יפה וחסרת טעם - החיות וההתלהבות בהפצת תורה והכוח העצום שיש לה לכבוש את העולם הזה! יהי רצון שנוכח לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות ולהפוך את כל העולם על ידה!

המשנה הראשונה בפרק, עליה נכתב כאן בשבוע שעבר, מלמדת את האדם לשקוע בתורה לשמה ומפרטת באופן נפלא את כל המעלות של לימוד זה. והמשנה הזו, השניה בפרק, מזוהירה מעלבונה של תורה אם ח"ו לא נעסוק בה.

רק נזיפה?

הרבי מלובביץ' מדקדק במשנה זו הדק היטב ואז שופך עליה אור חדש ומרתק:

א. מי שאינו עוסק בתורה נקרא רק "נוזף"? הרי נאמרו דברים חמורים בהרבה על ביטול תורה, לדוגמה הגמרא במסכת סנהדרין (טז) אומרת שעל זה נאמר: "כי דבר ה' בזה, היכרת תיכרת הנפש ההיא"! ומדוע רייב"ל כאן שרוצה לאיים על בני האדם מקל כל כך ומציע רק נזיפה? נזיפה היא הקלה ביותר מבין עונשי בית הדין למי שלא מקיים את הפסק שלהם: נזיפה, נידוי וחרם, וככל אופן שלושתם הם בוודאי פחות מכרת...
ב. מדוע מי שלא עוסק בתורה מעליב את התורה? בזה שהוא אינו עוסק בדבר הכי נעלה ויקר הוא מעליב את עצמו! אם הוא אינו לומד אז התורה כלל לא נמצאת אצלו ואיך בדיוק הוא מעליב אותה?
ג. מדוע בת הקול יוצאת "מהר חורב"? למה לא לקרוא להר כמו בדרך כלל "הר סיני"? ואם רוצים להדגיש כאן את עלבון השכינה אולי היה מתאים לקראתו בשמו "הר האלוקים"!

לפתוח עסק של הפצה

מסביר הרבי:

רבי יהושע בן לוי מדבר כאן, על אדם שאכן לומד תורה אבל לא "עוסק" בה; התורה איננה הביזנס שלו. בעל עסק אינו יושב במקומו ומחכה

בס"ד

ישיבה גבוהה חסידית ארצישראלית!

אנחנו מזמינים אותך להיות שותף בהנחת היסודות לחלומות הגדולים של בניין התורה בעירנו - מגדל העמק ת"ו!

מטרת חבורתינו היקרה, להיות חבורה אשר חפיצה לעשות רצון אבינו שבשמיים ולהיות שליחים נאמנים לרצון ה' - לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

הרב שמחה שוסטרן נשיא הישיבה

הרב שינאור קץ ראש הישיבה ור"מ

- ✓ לימוד עיון ובקיאות ברמה גבוהה
- ✓ דגש על עבודת ה' על פי דרך הבנש"ט והחסידות
- ✓ סדר הכנה לתפילה (חסידות) וסדר הלכה
- ✓ פעילויות לקירוב רחוקים בימי שישי
- ✓ לימוד ושילוב של תורת החסידות עם תורת הרב קוק
- ✓ אווירה חמה וחברותית וקשר חם עם הצוות

אם אתה מעוניין לשמוע עוד פרטים על הישיבה הגבוהה 'נחלת ישראל' -

צור איתנו קשר!

אליה ח' - 058-450-4161

יום גיבוש - יום שני י"ד סיון!

גם אני נתרוממתי עם מעיינותיך

גליון חדש, להשיג בבתי המדרש

סדרה מצולמת לנשים נקודות משמעותיות מתוך ספר התניא.

נקודה מהתניא

הצטרפות לרשימת תפוצה שכח' הודעת וואצאפ כמס' 054-921-0151

בת יקרה
אם את מחפשת
את האפיק שיוביל אותך
להצלחה
מקומך איתנו!

הורים יקרים!

אם אתם רוצים שביתכם תקבל חינוך עוטף בכל שעות היממה, לימודים בהתאמה אישית, לצד הוויי חברתי ורכישת מקצוע לעתיד, באווירה ביתית מיוחדת בקמפוס מפואר ורחב ידיים

כפר הנוער בנשיאות הרב יצחק דוד גרוסמן שליט"א
 חתן פרס ישראל לחינוך,
 השוכן למרגלות העיר מגדל העמק.

לבנות העולות לכיתות ז-יב

קבוצות קטנות • הסעות מכל הארץ • תנאי פנימייה ברמה גבוהה • חוגים ומקצוע • בגרות מלאה

ניתן למצוא ב"מרחבי חינוך מגדל אור" גם מתיבתא לבנים כיתות ו' - ח'

אנו שמחים לבשר
 על פתיחת כפר הנוער
 החדש "אפיקי אור"
 מבית מרחבי חינוך
 "מגדל אור"

אבא, אמא יקרה/ה התקשרו עוד היום!
 ובואו עם הבת להתרשם מכפר הנוער המיוחד.

לפרטים ותיאום סיור 072-2132777

עבודת השמים

אהבה לתורה

יוסף שיליאן, כרם ביבנה

עולם על מי מנוחות, רפוי כוח, הגשם שוטף בעוצמה ובמץ הרוח. חצוי, מחולק היקום, ארץ ושמים, המקרה במים עליותיו, ימך בעצלתיים. ובני אנוש עד דכא, חיים וחולפים, כציפור בל תמצא לכפה, מקום מבטחים. לפתע, עולם נברא בשבע, סגור ומוכפל, יהלל אינסוף הפורץ ברגע, על הר מוגבל. העליונים נפתחו, ותתורמם האדמה, שמים וארץ יִשְׁקוּ, כחוט השערה. ימוטו כל מוסדי ארץ, כבימי עמורה, האם תכיל הגשמיות, את הנאדר בגבורה? נמוגו כל האומות, אל נביא סתום העינים, הרי בשישית הקולות ואנחנו, רק סיימנו שניים? הברקים רועמים, והרעמים בוהקים, ובעוד העולם רועש - ישראל, שותקים. אי שם במדבר ציה, שטח הפקר ודממה, עמדה לרגלי סיני, אומה צעירה ומשונה. עולם על מי מנוחות, אבל הם הפזיזים, מרחבי עבדות אבל הם - כבר אינם עבדים. הופיע מהר פארן, ויפח בקרבם רוח חדשה, מעולם של חול וטומאה - נולדה הקדושה. המפגש בל ישכח, כמה טבעי כמה ברור, ישראל אורייתא וקודשא בריך הוא - אחד הם, גמור. אחרי אלפיים שנות תהו, מבול ומָאָרָה, שש חתן לקראת כלה, מתן תורה. אמנם לבני האדם, ובני אֱלֹהִים, הזיווג בסיני - שנוא, לא מתאים. תנה הודך על השמים, מה בינינו לילוד אישה? בסוד שיח שרפי קודש, המשלשים בקדושה. ויען השליח, הָעֲנִינו מכל אנשי האדמה, אָחֹז בכסא פֶּן יספה, כשמקדישים ליוצרים באימה. 'סְבִיבֵי', אמר, 'אופנים מלאכים נשערים במהומה', 'אך לעומתם משבחים ישראל ואומרים: נעשה ונשמע'. נדומו כל חיות הרקיע, שקטו כל בני תבל, ויתנו כתרים שניים על ראשה, של כנסת ישראל. בעולם רווי צרות, באלף השישית, תמה זכות אבות, ורוח משיח חרישית. אי שם בארץ חלב ודבש, שרים תקווה, לא מוותרת הכלה, על החתן אהובה. ומדי יום בת קול, יוצאת מחורב, מכריזה, הכלה לחתן, ואוי לה, מעלבון תורת - רָהָה. ומאותו מקום פורת, תצא אורה לעולם, עוד תמלא הארץ דעה, למקטנם עד גדולם. חיה עומדת בין שמיים וארץ, בין אינסוף לתבל, בין מלאכים ובני אנוש, נקראת בשמה: ישראל. וכשהיא שואגת למציאות, עונה אחריה עולם רועד, ברוך שם כבוד מלכותו, לעולם ועד!

התיקון הכללי!

טעם חדשישון באמירת תיקון ליל שבועות. אמירה במרוצה ונגיעה בכל חלקי התורה

הרב איל ורד, מכון מאיר

רבי שמעון כך אמר, בשעה שנאספים החברים בזה הלילה אצלנו, נבוא לתקן תכשיטי הכלה כדי שתמצא למחר בתכשיטיה ותיקוניה אצל המלך כראוי.

(תרגום מספר הוודר, פרשת אמור)

ליל שבועות. לילה שלם שמחכה לנו שנעשה אתו משהו, נצלח אותו בלי לנקר יותר מדי, ובלי להתבטל. מה עושים?

כשהייתי ילד, הייתי הולך עם אבא לבית הכנסת בלילה. כל המתפללים היו יושבים סביב השולחן, שהיה עמוס כוסות קפה ועוגיות מעמול וכעכים, אחד היה קורא את התיקון וכולם עוקבים אחריו, ממלמלים את הפסוקים, אחר כך את המשניות, ולבסוף גורסים זוהר.

כשהגעתי לשיבה, והנה חג שבועות בא, ובלילה בית המדרש מלא מפה לפה, הגמרות פתוחות, והלומדים מתנצחים אלו עם אלו. קשה לעמוד מהצד מול מחזה כזה, וכך ספר התיקון שהבאתי אתי מהבית נשאר בתיק, וגם אני הצטרפתי ללומדי הגמרא ושומעי השיעורים.

כשהגענו לעיר - פגשתי את ליל שבועות של השיעורים המרתקים. נושאים מנושאים שונים. מין לונה-פארק רוחני של מגוון נושאים והתרוצצות משיעור לשיעור, ליצור איזו מין מערכת שעות כזו שתשאיר אותנו ערים, ומרותקים.

אבל עם השנים, תחושה חדשה התחילה לבצבץ. זהו הרי חג מתן תורה, חג קבלת תורה. חסרה לי התחושה של הכלליות הזו, של המפגש עם התורה כולה, על כל חלקיה. אני אוהב גמרא, ובטח את הגמרא שלי, אבל פתאום זה נראה לי מין פינה כזאת, ואני רוצה בלילה הזה לפגוש את התורה כולה. לחבק אותה מהתחלה ועד הסוף, ולא רק את החלק שאני עוסק בו, המסכת או הדף שלי, הרגילים והמוכרים.

ואז, שוב נשלף ספר התיקון, גירסא דינקותא, ובליל שבועות אחד, הסתכלתי על הגמרא בחיבה, והשארתי אותה על השולחן, הבטתי על רצף הנושאים המרתקים שהופיעו בדפי הפרסום, וחייכתי גם אליהם - ויצאתי לבית הכנסת הספרדי הקרוב, להגיד תיקון.

הופתעתי מאוד כשפגשתי שם את החברותא שלי, אשכנזי למהדרין, אוהז גם הוא בספר הקטן וממלמל.

מה אתה עושה פה? שאלתי, והוא השיב לי בקצרה - מה זאת אומרת? מנהג תלמידי הגר"א!

ואחר כך למדתי לדעת שזהו גם מנהג החסידים, ושגם רבי שלמה זלמן אויערבך היה אומר תיקון.

והתחלתי. מה אומר לכם - מתיקות. תרי"ג מצוות. מתי יצא לכם לעבור על כל תרי"ג מצוות, אחת אחרי השניה, לנשום אותן אחת אחרי השניה?

תיקון, שסידרו קדמונים, ויש בו הכל, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, נביא ומשנה, וספר המצוות, וספר תהלים של דוד מלכא משיחא, וגם זוהר בגירסא בלי הבנה כלל, רק לטהר את הנשמה. לילה שלם של עמל בגירסא, לגעת בכל התורה, למלמל את אותיותיה, לבלוע אותן בתוך המעינים, לצעוד בדרך שחצבו ראשונים, לשים את השכל קצת בצד וללכת בדרך של תמימות ופשטות, לתקן את שורש נשמתנו ואת שורש הלילה הזה, ולעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. כדאי לנסות.

מקווה של שבועות

הטבילה שלפני עלות השחר מקפיצה אותנו מעבר לכל הגבולות

הרב דוד גבירצמן

"ואחר כך באשמורת הבוקר, מעט קודם עלות השחר, בעת שמישחר פני הרקיע סוד אילת השחר, או מצוה למבול, כדי לקבל תוספות קדושה מבחינת הכתר, ועליו נאמר 'זרקותי עליכם מים טהורים', כי אז המלכות טובלת במקוה העליון, שהוא סוד הכתר שער הנר"ן, ויתקן לה כתר בסוד הטבילה, ואנו גם כן שושבינא דמטרוניתא מובלין עמה" (פרי עין חיים)

שבועות חותם מסע ארוך שתחילתו בפסח והמשכו בספירת העומר. למרות שהוא חל ביום החמישי לספירה, במהותו נבדל חג השבועות משאר ימי הספירה, וההסבר לכך נעוץ בפשרו של המספר חמישים. על פי קבלה, המספר חמישים מבטא את מה שלמעלה מהמספר, וזו תכונתו של הכתר המונח מעל הראש ומקיף אותו.

ארבעים ותשעת ימי הספירה מצויים בגבול שניתן להשגתנו, את מה שנמצא בתחום זה אנו מצויים לספור. כלומר לעשות את שלנו, לצעוד מדרגה לדרגה. אבל התורה כשלעצמה מצויה מעל ומעבר לתחום זה, גדולה היא ורחבה מארץ מידה. איך אפשר בכלל לקבל תורה? כאן מגיע המקווה הקדוש של שבועות.

טבילה אותיות 'ביטול' (לבד מאות ו' המחליפה את האות ה'). ארבעים הסאה של מי המקווה נקראים "מים שכל גופו עולה בהם". הטובל מכניס עצמו למציאות חדשה שכל עצמותו נעלמת ונכללת בה. המים רומזים לחכמה ולכן מובא בליקוטי מוהר"ן שמי המקווה הם "דעת עליון וגדול מאוד". לעתיד לבוא תימלא הארץ דעה "כמים לים מכסים", גם קודם הבריאה היה העולם כולו "מים במים". ההתכנסות במים מבטאת גם את התפשטות החכמה והדעת וגם את המצב הבראשיתי של קודם ההוויה. הטובל במים שב אם כן למקום ולמצב של 'לפני הקיום', הוא מבטל את עצמו וכביכול מסתלק מן העולם.

באשמורת הבוקר של שבועות, לאחר ארבעים ותשעה ימים של ספירה, כהכנה לקבלת תורה משער החמישים שמצוי מעל ומעבר לכל המספרים, אנו משליכים את כלי המדידה ואת עבודת הספירה ונכנסים אל מקווה של ארבעים סאה, ומתבטלים.

פעולה זו היא מעשה מסירות נפש בלי למות. כדי לקבל תורה עלינו למסור נפש, ומסירות נפש היא התמסרות אל מה שמעבר לכוחותינו. איך יתכן שאדם יבצע את מה שמעבר לכוחותיו? כאשר אדם מבצע פעולה הדורשת מאמץ הוא נעזר בכוחות המצויים בו. למאגרי כוח אלה יש גבול. אבל יש באדם גם כוחות שמעבר לכוחותיו, כוחות הנקראים 'מקיפים'. אלו הם מאגרי הכוח האלוקיים, כמו הכתר המקיף את הראש. אדם שאינו מסתפק במה שהוא רגיל ומוכן לעשות, מושך כוחו מאור הכתר. אינך צריך לעשות את הבלתיאפשרי - צריך אתה להשליך עצמך ולקוות למה שמעבר לאפשרי. מי שמוכן לקוות למה שמעבר לאפשרותו ממשיך על עצמו הארה וטהרה מאור הכתר.

מכאן ההקשר שבין מקווה לתקווה, וכדברי ירמיהו (יד, ח) "מקווה ישראל מושיעו בעת צרה". בפסוק זה מקווה הנביא לישועת ה' מתוך עומק צרת ישראל. התקווה בוקעת מתוך מצב בלתי אפשרי, כאשר המקווה תולה יתבו בכוח עליון ממנו. לפיכך דווקא רבי עקיבא עושה גזירה שווה "מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל". תורתו של רבי עקיבא כמו כל מסכת חייו, נחצבת ממכרה של מסירות נפש. תמיד הוא משליך את עצמו אל מעבר לגבול הרגילות. זו צורתה של תקווה.

על זה נאמר "קווה אל ה', חזק ויאמץ לך, וקווה אל ה'", שתי תקוות על שום מה? אין תקווה אחת, התקווה מושתת על כפילות. קווה ושוב קווה. הטובל מבקש לצאת מטומאה ואף לבוא בגבול הטהרה, לפיכך עליו להתמסר לתקווה כפולה. זוהי מסירות נפש.

מכללה ירושלים
חיותם של איכות

איכות תורנית · אקדמית · חינוכית

יום פתוח

יום ראשון | י"ג סיון | 27.5

מימון

השער שלך לעולם החינוך

ההרשמה בעיצומה ללימודי תואר ראשון BE.d

חוגי לימוד: תנ"ך | מחשבת ישראל | חינוך-מיוחד | גיל-הרך | משאבי למידה מוסיקה | מתמטיקה (שילוב מדעי המחשב) | אנגלית | מדעי הטבע | אשכול: ייעוץ | תוכנית "רגב" מצוינות להוראה

מדרשות: בואי לשלב לימודי מדרשה עם לימודים לתואר ראשון, בשיתוף מדרשת: "אוריה", "צופיה", "יעלה".

3-4 ימי לימוד | קבלה ללא פסיכומטרי | מלגות גבוהות למתאימות

מלגת מכללה (לשנה א') במתמטיקה, אנגלית ומדעי הטבע **4,306 ₪** חדש! גם בתנ"ך מחשבת ישראל

מכללה ירושלים
איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

www.michlala.edu
rishum-jer@michlalah.edu

02-6750724/918

עַד לֵב הַשָּׁמַיִם

הנשמה שומעת

אין מתוק מילדים ותינוקות שבאים לשמוע את עשרת הדיברות. הם שומעים טוב מאיתנו.

הרב מנחם ברוד

בשעה שעמדו ישראל לפני הר סיני לקבל התורה, אמר להם הקדוש ברוך הוא ... הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה, ואני נותנה לכם... אמרו הרי בנינו ערבים אותנו. אמר הקדוש ברוך הוא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתגנה לכם. (שיר השירים רבה א, ד)

התורה הייתה ביד בני ישראל עוד לפני מעמד הר סיני, כמאמר חז"ל שקיימו את כל התורה כולה. גם במצרים עסקו בני ישראל בתורה. אם כן, מה התחדש באותו מעמד יחיד ומיוחד, שבו הקדוש ברוך הוא ירד על הר סיני בקולות וברקים ונתן לעם ישראל את התורה?

אחד ההסברים שמסבירה תורת החסידות הוא, שהחידוש שהתחולל במעמד הר סיני טמון במילים שבהן הקדוש ברוך הוא פתח את עשרת הדיברות – "אנכי ה' אלוהיך". הזוהר מפרש ש"אנכי" משמעו – "אנכי - מי שאנכי". כלומר, במתן התורה התגלה הקדוש ברוך הוא עצמו, עצמותו ומהותו יתברך, שלמעלה מכל שם ותואר, והלביש את עצמו בתורה. וכך הגמרא מפרשת את 'אנכי' – ראשי תיבות: "אנא נפשי כתבית יהבית" [=אני את נפשי כתבתי ונתתין]. משמעות הדברים, שבמעמד הר סיני התגלה הקדוש ברוך הוא עצמו לעיני כל ישראל והכניס את עצמותו ומהותו בתוך התורה.

הכרה זו מעניקה משמעות אחרת לגמרי לתורה. אנחנו לומדים תורה, מבינים אותה בשכלנו, שואלים, מתרצים, מתפלפלים, אפילו מחדשים (על-פי כללי התורה, בבחינת "מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש"), ולפעמים שוכחים מהי התורה במהותה. החכמה שבה אינה אלא לבוש למהותה האמתית. התורה ביסודה היא תורת ה' – תורה אלוקית, שבה נמצא הקדוש ברוך הוא עצמו. בנקודה זו ניטש המאבק בין עם ישראל ליוונים. הללו לא שללו את התורה. להפך, בהיותם בני-אדם משכילים ידעו להעריך את החכמה הטמונה בה, ולכן אף ביקשו לתרגם אותה ליוונית. אבל הם חתרו "להשכיחם תורתך" – להשכיח את היותה תורת ה'. לימדו תורה, אמרו היוונים, אבל כפי שלומדים כל דבר חכמה. בלי קדושה, בלי רגש של התבטלות לקדוש ברוך הוא. אבל החשמונאים נלחמו נגדם במסירות נפש, וחיפשו את פך השמן הטהור, את הנקודה האלוקית שידי זרים אינם יכולים לגעת בה.

כל השנה אנו מתחברים לנקודה הזאת על-ידי ברכת התורה. יהודי אינו ניגש ללימוד תורה קודם שהוא מברך את ברכת התורה, המדגישה את קדושתה ואת היותה תורת ה' – "ונתן לנו את תורתו". אבל את הברכה הזאת מברכים בבוקר, ואחר-כך שוקעים בתוך הלימוד עצמו ומרגישים בעיקר את החלק השכלי של התורה.

בחג השבועות אנו מעמידים במרכז את הנקודה האלוקית הזאת. הדבר בא לידי ביטוי גם במנהג לקרוא כלילה את 'תיקון ליל שבועות'. כל לימוד הוא טוב ומשובח, אך ההעדפה להקדיש את הלילה לאמירה התחלות וסיומים של פרשיות התורה, ספרי הנביאים והכתובים, מסכתות המשנה וכדומה, היא מפני שבכך אנו מחזירים לנפשנו את ההכרה שהתורה עצמה אינה השכל והחכמה שבה, אלא המילים הקדושות שבהן נמצא הקדוש ברוך הוא עצמו.

כמו כן אנו מבטאים הכרה זו במנהג להביא את הילדים הקטנים, ובכלל זה תינוקות בעריסתם, למעמד קריאת עשרת הדיברות. לכאורה מה הטעם להביא תינוקות שאינם יודעים ואינם מבינים כלל היכן הם נמצאים? אלא כאמור, בחג השבועות אנו מדלגים מעל השכל וההכרה, ומתחברים לנקודה הנשמתית הפנימית, שבה כל יהודי קשור עם הקדוש ברוך הוא עצמו. אמנם התינוק אינו יודע ואינו מבין, אבל נשמתו שומעת והיא מחזקת את הקשר העמוק שלה עם הקדוש ברוך הוא.

איננו יכולים לשער את עוצמתו של חיבור זה, ואת השפעתו בעתיד. לכן חשוב כל-כך להביא את הילדים ולקבל עמם את התורה מחדש.

איילת אהבים

הרבנית אורה רבקה ווינגורט

הן עמדו שם צפופות ברכבת חנוקות בקרון בקר בדרך לסוף, חזרות בליבן פנים של אבא לומד גמרא בקול מסלסל והוא פונה אליהן ומילותיו האחרונות – "תזכרו שאתן יהודיות". והן שרדו ועלו לארץ ישראל והקימו דור המשך מופלא ושוב קול התורה הערב חזר והתנגן.

הם יעמדו שם הבנים והבנות בשנת ה'תשע"ח בחג השבועות ילדים על הידיים ותינוקות במנשא, הם יעמדו ותעמודנה שם בעזרת הגברים והנשים נרגשים ונרעשים שומעים בבית הכנסת "אנכי ה' אלהיך", ערבים ומעבירים את הלפיד.

הם עמדו שם נרגשים ונפחדים עם שמלות מכובסות ואגלי טל על הפנים מצטופפים בתחתית ההר, הם עמדו שם רואים את הקולות שומעים את הלפידים כשקול אלוקי ניסר באויר: "אנכי ה' אלהיך".

הם עמדו שם שמחים וצוהלים עם אבא ואמא וכל העם בחצר העזרה, הם עמדו שם במעמד "הקהל" שומעים ולומדים יראת אלוקים חזים בפני מלך הקורא בקול דברי אלהים חיים.

הם עמדו שם בפתח המערה עושים משמרות עם חבריהם ובידיהם סביבונים, הם עמדו שם מוכנים למסור את הנפש רק לא להפסיק לרגע מללמוד תורת חיים.

הם עמדו וגם ישבו שם בבתי המדרש אצל הלל ושמאי ויוחנן בן זכאי, אבבי ורבא רבינא ורבאשי הרי"ף והרמב"ם הרמב"ן והאר"ם, הם עמדו ובלעו בצמא כל טיפה וכבוא העת יצאו ללמד הוראה את בני ישראל.

בוא להוביל

תואר ראשון בחינוך B.Ed.

יסודי (כיתות א'-ו') - בהתמחות מדעים/ מתמטיקה/ תושב"ע
חטיבת ביניים (כיתות ז'-י') - בהתמחות תושב"ע וספרות (דו חוגי)
חינוך מיוחד (6-21) - בשילוב אחת מההתמחויות הבאות:
מדעים/ תושב"ע/ ספרות

חודש פתוח
13/5 - 13/6
50% הנחה מדמי הרישום

האקדמית חמדת הדרום - תכנית גברים החדשה

הטבות רבות
בתכנית מצוינים

לימודי
ערב

תכנית מותאמת
לבני ישיבות

פגישת ייעוץ
והכוונה חנים

רכבת

מלגות ייחודיות
לתואר ראשון ושני

שנה ראשונה
חינם*
לתואר ראשון

*בכפוף לחקונו משרד הבטחון

עוד בחמדת הדרום: תואר שני - בתוכניות - חינוך מדעי, ניהול וארגון מערכות חינוך,
תרבות יהודית בזיקתה אל התנ"ך | השלמה לתואר ראשון גברים B.Ed. | הסבת אקדמים להוראה

מובילים את החינוך, מדרום!

בואו לפגישת ייעוץ - **5280**
rishum@hemdat.ac.il | Hemdat.ac.il
שדות נגב - נתיבות

יעל קבסה | YAEKAB@GMAIL.COM

לדעת לקבל

יום חמישי. סופר גדול. אני מחנה את העגלה ליד המקררים של הקפואים, ומהצד השני רוכנת מאמא מרוקו ומחטטת בדגים, הפלאפון אחוז בין האוזן לכתף. "אז מה אתה אומר, אולי תבואו לשבת? כבר הכנתי עוגת גבינה טעימה טעימה, מפרום, קציצות, אורז שאתם אוהבים. אה? לא השבת? למה, ממי? תבואו, תבואו" היא מפצירה ומשדלת, ואחר כך נסוגה מעט כדי לא להטריד מדי.

הדגים הקפואים מקרקשים תחת ידיה, ואני מעבר למקפא מקשיבה לה בעל-כורחי ומשלימה בתוך ראשי את המשפטים של הצד השני בשיחה גם בלי שאשמע אותו. את המקום שלו אני מכירה טוב. אבל כרגע אני מרגישה הזדהות עם המאמא השופעת חוס, ומתרגמת לעצמי את דבריה: אני כל כך רוצה לתת לכם, בואו. רק תפתחו את ידיכם כדי שאוכל להעניק.

הרצון לתת נטוע עמוק בנפשנו ונמיע את האנושות כולה לפעול ולעשות. הוא מחולל תנועה אינסופית בעולם של נתינה שפותחת לקבלה שמובילה לנתינה וכן הלאה.

לשלוח עוגה לשבת, לתת חיבוק, לתת טרמפ, להעניק חיוך, להקשיב, לנגן ולשיר למישהו, למכור, לקנות, לכתוב טור בעיתון... אפילו הנטייה לתת עצות טובות מבלי שנתבקשת, גם כשזה לפעמים מרגיש מיותר, מגיע מאותו הצורך לתת משלך לאחר.

הנתינה היא אחד הביטויים הכי יסודיים של רגש האהבה והרצון לחיבור ולקשר. לתת לאחר זה בעצם לומר לו: אני רואה אותך, אני רוצה בטובתך. ואת זה אנחנו עושים באופן טבעי מתוקף היותנו אדם, יצור חברתי שחי בקהילות. אבל לדעת לקבל - זה כבר סיפור אחר לגמרי.

חג השבועות קיבל את הכינוי "זמן מתן תורה". אבל כל נשכח שיש עוד צד נגדי לנתינה: ההסכמה לקבל.

מתן תורה היה אקט חד-פעמי שהתרחש ברגע היסטורי שבו ירד לעולם שפע מעולמות עליונים. הקב"ה ביקש קשר עם האדם והחליט להעניק את עצמו דרך התורה, מתוך ידיעה שנהיה מסוגלים לקבל ולקלוט את אורו.

קבלת התורה לעומת זאת - דורשת מאיתנו להיות בעמדת מקבל, וכשאמרנו "נעשה ונשמע" הסכמנו לקבל.

היכולת לקבל מורכבת משני שלבים:

א. "נעשה" - הבעת הנכונות למפגש ולקשר, פתיחת הלב לקבל ולהיות מושפע, מתרחשת ברגע מיוחד ונדיר של איחוד בין הצדדים.

ב. "נשמע" - זהו תהליך. לימוד, בירור, הפנמה ודיוק, עיצוב הכלי שיותאם לאור. היכולת לקבל היא תנועה נפשית מתמשכת - של הפרט ושל הכלל, לאורך שנים ודורות.

החלק הראשון התרחש כאשר עמדנו למרגלות הר סיני, ככלה ביום חופתה הנכונה לחיבור ולקשר. בהר סיני ירד אלינו ריבון העולם והעניק לנו את התורה, ויחד עמה את המתנה היקרה מכל: הקשר איתנו. האמונה בנו שנהיה מסוגלים לגשר על הפער האינסופי בינינו - הנבראים הקטנים והסופיים לבין קיומו הנצחי, מלך עליון שמביט בנו ויודע שנהיה מסוגלים להגביה עוף ולהתקרב אליו.

מתן תורה זהו רגע יחיד ומיוחד שהטביע את חותמו בעולם.

השלב השני של הקבלה לעומת זאת הוא כמו שגרה של זוגיות או כל מערכת יחסים מתמשכת. תהליך מתמיד של נכונות לקבל, שהתקדמותו נתונה לבחירתנו בכל רגע. אנחנו יכולים, ואף מצויים, להתאים ולשכלל את עצמנו כל חיינו כדי להיות מסוגלים לקבל עוד ועוד מאור התורה. לא משנה כמה ירצו להעניק לנו - האור ישפיע עלינו רק לפי האופן שבו נעצב את הכלים בהם נקבל אותו.

ובלשונו של הרמח"ל - אין המשפיע יכול להשפיע אלא כפי יכולת המקבל לקבל.

אהרן רזאן

ה' מחכה רק לך

בתורה שבעל פה הקדוש ברוך הוא כתב את התורה יחד עם כל אחד מאיתנו. הוא בעצם אומר לי: "בני, מה יש לך לומר? מה השאלה שלך, מה האות שלך בתורה?"

הזיכרון הראשון שלי מחג השבועות כילד בנחלאות זה 'חג המים'. ילדים רצים כחום היום וזורקים שקיות של מים אחד על השני. לא פעם קיבלתי בעצמי מנה שנחתה עלי מכל מיני גגות, כשהממטיר ממחר להסתתר.

אחר כך הצטרפנו לתיקון ליל שבועות ב'בית יצחק' לעדת השיראזים. שנים אחר כך, בתוך הישיבה, חבר מבני ברק הלהיב אותי: "שבועות!! ראש השנה ל'לימוד תורה'. דנים אותך! כמה תורה תזכה ללמוד כל השנה".

שבועות הוא חג הקשר שלך עם התורה.

נשמע אירוני אבל חג מתן תורה לא מוזכר בתורה אפילו לא פעם אחת! למה? אם תפגוש מישהו מ'כת הקראים' הוא יגיד לך שזה רק חג האסיף. חג הביכורים וזהו. רק בזכות התורה שבעל פה, בזכות חכמינו, אנו יודעים שזהו חג מתן תורה.

באותו עניין: ה' אומר למשה שעוד יומיים יהיה מתן תורה ולך תכין את העם: "וקדשתם היום ומחר". ומשה מוסיף יום אחד מדעתו ונותן להם שלושה ימים להתכונן.

חשבתי פעם שזה עמוק. עוד לפני שקיבלנו את התורה שבכתב כבר הייתה לנו תורה שבעל פה! משה הוסיף וחיידש משהו מעצמו וה' הסכים איתו.

גם ברגע המכריע של מגילת רות רואים את הכוח שלנו לחדש. חששו להתחתן עם רות המואבייה עד שבאו חכמים וחיידשו "מואבי ולא מואבית", ולכן להתחתן עם רות זה בסדר.

אני זוכר איך אנדרה היידי, המורה שלי להלחנה, תמיד חיפש ושאל אותי: "מה יש לך לומר? מה אתה רוצה להגיד ביצירה?" אפשר לכתוב הרבה ולא להגיד כלום. אנשים מפחדים לבטא ולחדש.

בתורה שבעל פה הקדוש ברוך הוא כתב את התורה יחד עם כל אחד מאיתנו. הוא בעצם אומר לי: "בני, מה יש לך לומר? מה השאלה שלך, מה האות שלך בתורה?"

(נשמע כמו סדנה הוליסטית באמירים... אבל) המדרש מספר שהקדוש ברוך הוא יושב במרומיו וחוזר על דברים שהתחדשו בבית המדרש. פלוני אמר ככה, ופלוני אמר ככה.

כמובן שצריך לזכות לזה. עבודת חיים עם הרבה געגועים ועמל. יראה ואהבה. ביטול והכנעה.

אבל הכי חשוב לחיות את זה. תלמדו מבינה, בתי בת החמש.

חזרה מהגן והתלוננה: "לא רוצה ללכת למדבר, לא רוצה ללכת למדבר!"

"על מה את מדברת?" שאלה אותה אשתו. "הגננת אמרה שעוד מעט חג מתן תורה והר סיני זה במדבר!" ענתה בפנים חמוצות-מתוקות. ממנה למדתי מה זה לחיות את התורה, ואם לומר את זה במילים של מבוגרים, הנה מה שסיפר על עצמו ה'חיי אדם':

כי בנסיעתי לדרך - דעתי עליה

ובישיבתי בחנות - דעתי עליה

אפילו בשעת משא ומתן - דעתי עליה

על התורה הקדושה, דעתי עליה.

כנס בכל לבבך 7

במהלך בדה

עוד י עוד

גני התערוכה תל אביב

כ"ב בתמוז תשע"ח • 05.07.18

<p>הרב יהושע שפירא</p> <p>רשע ובוטח בה' חסד יסובבנו</p>	<p>הרבנית דנה סליי</p> <p>"בזאת אני בוטח" מידת הביטחון במלאכת החינוך</p>	<p>הרב אליעזר קשת יאל</p> <p>"ואני בחסדך בטחתי"</p>	<p>הרב חגי לונדין</p> <p>בטחון בה' מול רגע המוות</p>	<p>הרב חננאל אתרוג</p> <p>"רבים אשר איתנו מאשר אותם"</p>	<p>הרבנית רבקה שפירא</p> <p>"ואשימה תקוותי בו"</p>	10:00-11:00
הפסקה						
<p>הרבנית אסתי רוזנברג</p> <p>המבדיל בין קודש לקודש ובין קודש לחול</p>	<p>הרב אריה הנדלר</p> <p>בין בטחון להשתדלות הדרכה מעשית בין קטבים מנוגדים</p>	<p>הרבנית נעמי שפירא</p> <p>"ה' צילך על יד ימינך"</p>	<p>הרב יונה גודמן</p> <p>בין ביטחון להשתדלות בחינוך ילדינו למידות</p>	<p>הרב שמואל טל</p> <p>בטחון בה' מסלול של צמיחה ועליה</p>	<p>הרב איתמר אלדר</p> <p>100% בטחון 100% השתדלות</p>	11:30-12:30
הפסקת צהריים						
<p>הרב ניר מנוסי</p> <p>ללכת על בטוח: כיצד לבטוח בה' ובעצמנו בו זמנית</p>	<p>הרב אוהד תירוש</p> <p>"לבלתי יידח ממנו נדח" בטחון בה' בנקודה ובסוף</p>	<p>הרבנית יממה</p> <p>נשים שאנוות, בנות בוטחות</p>	<p>הרב דודי דוקביץ</p> <p>"ברוך הגבר אשר יבטח בה"</p>	<p>רות בנאי</p> <p>איך התקרבת ל'עבודת ה' סיפור אישי</p>	13:30-14:30	
הפסקה						
<p>תאטרון לחישה</p> <p>עוברי דרכים - הצגה מסע של תפילה, אמונה ובטחון</p>	<p>הרב יוני לביא</p> <p>המבט שמשנה את החיים</p>	<p>הרבנית מיכל וולשטיין</p> <p>ביטחון וספק, אמון ופחד עבודה פנימית</p>	<p>הרב מיכי יוספי</p> <p>עבודת הבטחון המאפשרת את צמיחתה של הנפש</p>	<p>הרב בן ציון אלגאזי</p> <p>"כי האדם יראה לעיניים"</p>	<p>הרבנית נעמה מנוסי</p> <p>מעשה מבטחון של רבי נחמן מברסלב</p>	15:00-16:00
הפסקה						
<p>הרב עופר גיסין</p> <p>משען ומבטח התבוננות מעשית בעבודת האמונה והבטחון</p>	<p>הרב אייל רוד</p> <p>"הולך בתום ילך בטח" תמימות כמבוא לעבודת הבטחון בה'</p>	<p>סיון רהב מאיר</p> <p>על זהות וחינוך בעידן ה"הדתה"</p>	<p>גרשון בר כוכבא</p> <p>מקדש בלהבות סיפור הקרב האחרון</p>	<p>הרב יהונתן נמדר</p> <p>"בטח אל ה' בכל לבך"</p>	16:30-17:30	
הפסקה						
<p>הרב ארלה הראל מראיין את הרה"ג מו"ר יעקב אריאל שליט"א בעקבות הספר "יערב שיח"</p> <p>התועדות געועים לירושלים - הרב יהושע שפירא ועקיבא תורג'מן</p>					18:10	

לפרטים והרשמה חפשו ב-Google "בכל לבבך"

שיעורים לנשים בלבד

לדוכנים: רעות - 052-7203765 | marketing@evp.co.il | למידע נוסף bechol@evp.co.il

אהבה בתענוגים

מי היה הזקן האלמוני שנעלם מעיני רבי אליעזר די־אבילה, ומה אמר ה'בן איש חי' לרב עובדיה יוסף בחלום? < השילוב הראוי בין בקיאות ועיון, בין מאמץ אישי לתפילה ובין לימוד לשינון, ומדוע נכון לבטל תורה לטובת הפצת יהדות < שיחת חג עמוסה בסיפורי אהבת תורה של גדולי עולם עם הראשון לציון ורבה של ירושלים, הרב שלמה משה עמאר

אברהם יצחקי

ומרצת, אז הם הראשונים שיכנסו לגיהנום. אמרתי להם שלא יכול להיות שתלמידיהם יהיו בגיהנום והם ישבו במנוחה. הם ייכנסו ראשונים.

”כשיצאתי באו כמה וכמה מהם, 'מהודו ומכוש', אפילו ניגש אלי אחד שבא מאירן, ואמר לי שמעולם לא שמעו דברי תוכחה כאלה. כשראיתי את זה הבנתי שזה מה שאמר דוד המלך 'ואדברה בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש', הוא לא מתבייש בשעה שמדבר כי בוטח בה', וגם לא יבוש אחר כך כי משבחים אותו. אחר כך באו אלי משלחת גדולה ואמרו לי שרוצים לשמוע עוד. כי הם לא רגילים למוסר, הם רגילים רק לחנופה, כל אחד מחניף עוד ועוד.

”יש אנשים שלומדים תורה מבלי ללמוד מוסר, רחמנא ליצילן, אינם מנקים את עצמם. לימוד מוסר הוא תורה ויש להוסיף לו עבודה פנימית של תיקון מידות שמביאה את האדם לישרות ונקיות, למידות טובות, שיחשוב גם על הזולת ויתחשב באחרים, שיראת ה' תהיה יראה פנימית.”

בימים ההם בזמן הזה

הביקורת הפנימית מזככת את כלי הקיבול של הלומד, אך כיצד זה מתבטא בפועל בהקשר של לימוד התורה? במה שונה לימוד התורה כשהוא מגיע מתוך יראה פנימית ודבקות? איך רואים את זה?

”זוכים לראות את זה אצל גדולי ישראל, רבנים הדומים למלאכים. הגאון הקדוש רבי יוסף משאש רבה של חיפה, היה חכם גדול ועצום בתורה, גאון אדיר ובקי שאין כדוגמתו. הוא סיפר לי שכשהיה צעיר היה רב בתלמסן שבאלג'יר, וחלה בעיניו. אמרו לו הרופאים שישע לברצלונה שבספרד, שם יש רופא שיוכל להציל לו את העיניים. הלך אליו וברוך ה' ניצל, אבל היה צריך להישאר שם חודש שלם לטיפולים. כל היום היה לומד ובערב הולך לרופא שיטפל בו. באחד הימים היה לו קשה מכל הבדידות שהיה בה, יצא לעת ערב כדי ללכת לרופא, והיה זה זמן בין הערביים, מעט חושך ומעט אור משמשים בערבוביה. והוא הולך, מזג האוויר היה קודר וגם רוחו הייתה קשה עליו. הוא התחיל לחשוב מה עברו אבותינו בזמן האינקוויזיציה בספרד ומה עוללו להם, איך עינו ורדפו אותם. כך המשיך בהליכתו, מחשבותיו נוגות ולבו כבד, כל מצב הרוח שלו הלך לו. תוך כדי המחשבות האלה ראה רבי יוסף כומר אחד בא לפניו לבוש בגלימה. רבי יוסף נאחז תלחלה, מתוך הדמיון שהיה שקוע בו היה נראה לו כאילו הוא ממש בתקופת האינקוויזיציה. הוא חצה את הכביש, והכומר אחריו. רבי יוסף פחד עוד יותר, ופתאום הכומר אומר לו בעברית 'שלום עליכם', והשלים לו את כל החששות... הכומר ביקש לדבר איתו, היו שם ספסלים בצדי המזרחה ורבי יוסף ראה שהוא מדבר איתו בטוב ונרגע. אמר הכומר: 'אני האוהב תנ"ך מספר אחד בעולם! מרוב אהבתי לתנ"ך רציתי ללמוד את התנ"ך בשפה שלו, למדתי שיעורים בעברית ולכן אני מדבר איתך בעברית'.

ל העוקב אחרי הראשון לציון ורבה של ירושלים הרב שלמה משה עמאר שליט"א, רואה איך אחדות העם ואהבת התורה עומדות לנגד עיניו. ולא בכדי, הוא זכה לשמש כמה מגדולי ישראל מהדור הקודם, בין אם הם ממרוקו ובין אם הם מארצות אשכנז. כך גדל מתוך שילוב המסורות ובתי המדרש השונים, אחדות הניכרת בתורתו ובהנהגתו. לקראת חג מתן תורה, ביקשנו מהרב לשוחח על לימוד התורה דרך סיפורים על גדולי ישראל, בבחינת "גדול שימושה יותר מלימודה".

שלום לכבוד הרב, באנו לקבל חיזוק לאהבת התורה לקראת יום מתן תורה.

”קבלת התורה אכן דורשת הכנה. ככל שהאדם מוסיף תורה בימים שלפני מתן תורה, כך הוא זוכה ביום שבוועות בחלקו. 'והכינו את אשר יביאו', רבותינו תמיד אמרו לנו, גם כשהיינו בישיבה וגם היום, שהכל תלוי בהכנה. צריך להכין את הכלים שלנו למתן תורה.”

במה זה בא לידי ביטוי, איך מכינים כלים?

”כאשר אמרה האישה לאלישע הנביא, אין לי כל ובא הנושה ורוצה לקחת את שני בני, שאל אותה אלישע מה יש לה בבית, והיא ענתה 'אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן'. אמר לה הנביא, בסדר, אם יש קצת אז יש לברכה על מה לחול, תביאי כלים רבים ריקים, אל תמעיטי. כשהנביא אמר לאישה תכיני כלים היא ידעה מה להכין כי הוא דיבר איתה על שמן. היא לא הכינה שקים או סלים, היא ידעה שצריך להכין כדים וחביות ושאר כלים שמתאימים לשמן. אם היה אומר לה שהוא נותן לה ברכה של תפוחים הייתה מכינה כל מיני שקים וסלים.

”ענה שאומרים לנו לקבל תורה, עלינו להתבונן איזה כלים להכין. בקבוקים וכדים לא מתאימים, גם לא שקים וסלים. כאן ההכנה אינה להביא כלים, אלא לפנות את בתי הנפש. הנפש שלנו יכולה לקבל אין סוף, אבל 'סתמום פלשתים וימלאום עפר', וכשממלאים עפר אז אין מים בבארות, ו'אין מים אלא תורה'. אם נפנה את הבארות הפנימיים, את הנפש, מן התאוות והרצונות, אז יהיה מקום לקבל תורה בלי גבול, מים שלעולם לא ייפסקו, כי אין גבולות למתנת ה', עד כלי די. את זה צריך להכין, ואנכי פניתי הבית, לפנות את בתי הנפש.”

מה הכוונה "לנקות את בתי הנפש", הרב מתכוון לתיקון המידות?

”ודרך חיים תוכחות מוסר, אי אפשר להיות בדרך חיים אלא רק על ידי תוכחות מוסר. אם אין תוכחות מוסר יהיה האדם כעסן, גאוותן ובעל כל המידות הרעות, ואז אין לו חיים, לא לו, לא למשפחתו ולא לכל הסביבה שלו.

”הייתי פעם בכינוס שהיו בו חמישים ראשי דתות מכל העולם. דיברתי איתם דברי תוכחה קשים. אמרתי לעצמי, אם יסקלוני במה שבידיהם, בבקשה. אמרתי להם שלא יחשבו שלראשי הדתות אין גיהנום, יש להם גיהנום מיוחד יותר גרוע מכולם, כי הם האחראים. אם לא ידריכו את אנשיהם בדרך ישרה להיזהר מללסטם את הבריות

עזוב סבא, זה לא בשבילך

"פינוי בתי הנפש הוא בניקוי ממידות רעות, וגם בהתמסרות בפועל ללימוד התורה. צריך לדעת שכשמפנים, כשעושים פעולה, יש לזה ערך רב. לפעמים אדם מעורר את עצמו ואומר – יהיה מה שיהיה אני אלך אחר ה', סוגר את העסק באמצע היום בשביל ללכת ללמוד תורה. הפעולות האלה נותנות לו כוח, נותנות עוצמה וגם סייעתא דשמיא מיוחדת. אור גדול מאיר בו בכל אבריו. המסירות והעמל פותחים שערים.

"שמעתי מרבה של שלומי רבי מסעוד ריוח זצ"ל, מעשה על רבי אליעזר דייאבילה, שהוא שמע את המעשה הזה מהזקנים, וידוע שהוא מעשה אמיתי שעבר איש מפי איש. מסופר עליו שכשהיה נער עוד לפני בריהמצועה שלו, היה לומד בבית הכנסת ברכבאט. והנה באחד הימים הגיע הזמן של ארוחת הצהריים, הרב והתלמידים הלכו, אך רבי אליעזר דייאבילה נשאר בבית הכנסת, משום שלא הבין פירוש של המהרש"א, זה מה שהטריד נער בן שתיים-עשרה. באותם ימים כולם למדו מהרש"א, החזון-איש ע"ה אמר שמיום שהפסיקו ללמוד מהרש"א חכמת הפשט ירדה עד תחתיות. רבי אליעזר ויתר על האוכל, ישב וחזר על המהרש"א, חזר וחזר, ולא הצליח להבין. מרוב צער על שאינו מבין התחיל לבכות, בכי גדול בצער נורא. והנה נכנס זקן בעל בית פשוט לבית הכנסת, מהזקנים עם הגילביא, ושאל אותו 'בני, למה אתה בוכה?', אמר לו רבי אליעזר 'לא הבנתי את המהרש"א'. שאל אותו הזקן מה זה מהרש"א?, והוא ענה לו 'סבא, זה לא בשבילך', והסביר לו שיש גמרא, רש"י ותוספות, והמהרש"א מקשה על התוספות. שאל אותו הזקן: 'אולי משהו הכה אותך, אולי אתה צריך לאכול?'. אמר לו רבי אליעזר: 'יש לי איפה לאכול, אבל אני יושב כאן כמה שעות כי אני לא מבין את המהרש"א'. שאל אותו הזקן: 'וכי עד כדי כך, משום שלא הבנת אתה בוכה? תשב ותקרא איתי ואולי ה' יעזור'. אמר לו הנער: 'סבא, מחילה, זה לא בשבילך'. אבל הזקן שכנע אותו: 'מה אכפת לך לחזור עוד פעם יחד איתי, גם כך חזרת על זה שמונים פעם'. עצת הזקן לא הייתה נראית לרבי אליעזר אך שמע לו משום שהתבייש ממנו. הנער קורא, והזקן אומר לו: 'אולי תפסיק כאן', 'אולי כאן זה סימן שאלה', כיוון אותו בכמה מילים ופתאום המהרש"א הובן לרבי אליעזר, הוא התחיל להעמיק ולהעמיק בדברי המהרש"א והכל הסתדר לו. הרים את עיניו להודות לזקן, והנה איננו הזקן נעלם. רבי אליעזר שמח ורקד על כך שהבין את המהרש"א, הוא לא הבין לאן הלך האיש הזקן אבל לא ייחס לכך חשיבות, הוא היה שרוי בשמחתו. והנה באותו הלילה כשרבי אליעזר הלך לישון, בא אליו אותו זקן בחלום ואמר לו: 'אני המהרש"א, באתי היום להסביר לך'."

אהבת תורה נתפסת כמשהו תמים לחלק מהאנשים. הציניות והספק מכרסמים בתמימות שהמושג "אהבת תורה" כפשוטו מסמל.

"אין תחליף לתמימות. בצעירותי לפני שהייתי דיין, הייתה לי ידידות אמת עם אב בית הדין של העדה החרדית בחיפה. הוא רצה שאהיה דיין בבית הדין שלו. באחת הפעמים שישבנו יחד הזכרתי איזה עניין מרבי יוסף משאש, ואז הוא התבטא בביטוי חריף נגדו. אמרתי לו שהדברים שאמר אינם נכונים בשום פנים, אך הוא חזר וטען שכך כתב במקום זה וכו'. אמרתי לו: כבודו נולד וגדל במקומות שיש בהם אנשים שהוציאו את עצמם מכלל בני ישראל, רפורמים ועוד, ויש לכם פחד כשאתם שומעים איוו קולא שמא היא באה מאותו כיוון. אבל במקומותינו מעולם לא היו כאלה, מעולם לא שמענו דעות ומסקנות וגם לא שאלות בסגנון הזה. מעולם לא שמענו שאלות באמונה, התמימות הייתה משווה את כולם, גם את החכמים הגדולים וגם את בעלי הבתים הפשוטים. התמימות הייתה חזקה כל כך, יפה וזכה כל כך. לא תמימות של כסילים ופתאים, אלא תמימות בבחינת 'תומה תהיה עם ה' אלקיך', שלמות, תמימות שאין בה שום סדק, שום סירכא, שום פגימה ואפילו לא הרגשה דקה מן הדקה. זה היה שלם אצל חכמי המערב, אחד חכם ואחד תם היו שווים בזה. והתמימות הזאת העלתה אותם למדרגות רמות. כל ימיי גדלתי בין זקנים ובין חכמי הדור שלנו, ראיתי שלצד גדלותם בתורה עמדה תמימות אמונתם בקדוש ברוך הוא כמו ילדים רכים."

התענוג הכי גדול

איך אפשר להרגיש את העונג של התורה?

"הבן הבכור של בעל הסולם ע"ה, היה מלמד שיעורים קבועים בוועד על פי שיטת אביו. השיעורים היו בבני ברק מחצות הלילה ועד הנץ,

"הוא ידע כמעט את כל התנ"ך בעל פה. תוך כדי שהוא מדבר עם רבי יוסף, פתאום הוציא קופסה מתחת גלימתו, קופסה גדולה עשויה מזהב טהור. אמר לי רבי יוסף שמעולם לא ראה כיופי הזה, ציורים וכיורים, אומנות מיוחדת. לחץ הכומר על כפתור, הקופסה נפתחה והיה בפנים ספר תנ"ך. 'נסעתי במיוחד לירושלים' סיפר האיש, 'וחיפשתי את ספר התנ"ך מההדפסה הכי יפה שיש, שילמתי כל סכום שאמרו לי. משם נסעתי לדמשק בסוריה ששם יש צורפי זהב ידועים, שילמתי סכום עתק בשביל האומנות הזו. וכל זה מרוב שאני אוהב תנ"ך'."

"הוא שאל את רבי יוסף אם גם הוא קורא תנ"ך, ורבי יוסף, שידע את כל התנ"ך בעל פה מילה במילה ובטעמים, ענה בשפה רפה: 'קורא קצת'. ואז שאל הכומר: 'יש בתנ"ך הזה עוד סימנים חוץ מהניקוד, שאני לא יודע מה הם'. אמר לו רבי יוסף שאלו הם טעמי המקרא, ובהם אנחנו יודעים איך לפסק ולפרש את הפסוקים. אמר הכומר: 'חשבת שאני יודע הכל ואני רואה שעוד לא התחלתי. מעניין איך זה נשמע', וביקש מרבי יוסף שיקרא לפניו קצת בטעמים. רבי יוסף התחיל לקרוא לו את הפרק החמישי בישעיהו 'אשירה נא לידידי...!'

"כך תיאר לי רבי יוסף איך קרא לו, והתחיל לומר את מה שהקריא לו. אבל אז שכח רבי יוסף שעכשיו הוא נמצא איתי, והמשיך עוד הרבה בדברי הנביא, בערך חמישה או שישה פרקים, עד שכמעט כאילו לא היה בחדר, כל פניו האירו כמלאך ה'. ישבתי מולו מאובן, באיוו דבקות ובאיוו קדושה הוציא את המילים מפיו, ממש שכונה הייתה על פניו, והוא קורא וקורא וקורא. התביישתי, לא ידעתי איפה לשים את עצמי. עד שאשתו באה והביאה תה, אמרה לו 'רבי יוסף', ואז הוא שם לב, כאיש אשר ניעור משנתו. אחר כך שאל אותי על מה דיברנו, הוא היה בעולמות אחרים.

"הכומר הזה קורא תנ"ך ויודע תנ"ך, האם זו תורה? ! חס ושלום, הוא לא קיבל תורה. 'תורה ציווה לנו משה מורשה', זה לא בשבילם. וכי אם הגוי הזה ילמד תורה זה יעזור לו נגד יצר הרע? ! לא, כי בשבילו זו חכמה בעלמא. גם כשאדם מישראל לומד תורה ואין איתה יראת שמים, אם הוא לומד תורה ואינו נכנע אליה, אינו לומד בשביל לקיים - אז זו לא תורה. על האדם ללמוד תורה מתוך אמונה שלימה בה ובכוחותיה."

"הרבנות",
זה הכח הרוחני
הגדול,
הכח החשוב
אשר יצר תמיד
את דעת הקהל
בישראל"
(הרא"ה קוק)

בית מדרש לרבנות הקהילה

הכשרת רבנים לקהילות בארץ ובחול

בית המדרש פותח

מחזור לימודים חדש בשנה הבאה
ומזמין אותך להצטרף לחבורה לומדת ומפירה
השואפת להיבנות לרבנות קהילתית
מתוך חיבור לעם ישראל ולאתגרי השעה

לימודי הלכה מעמיקים, תוך מפגש עם שאלות
הלכתיות ופסיקה מעשית של רבני קהילות

לימוד שיטתי בתנ"ך ובאמונה בהתייחסות לאקטואליה
ולאתגרי זמננו

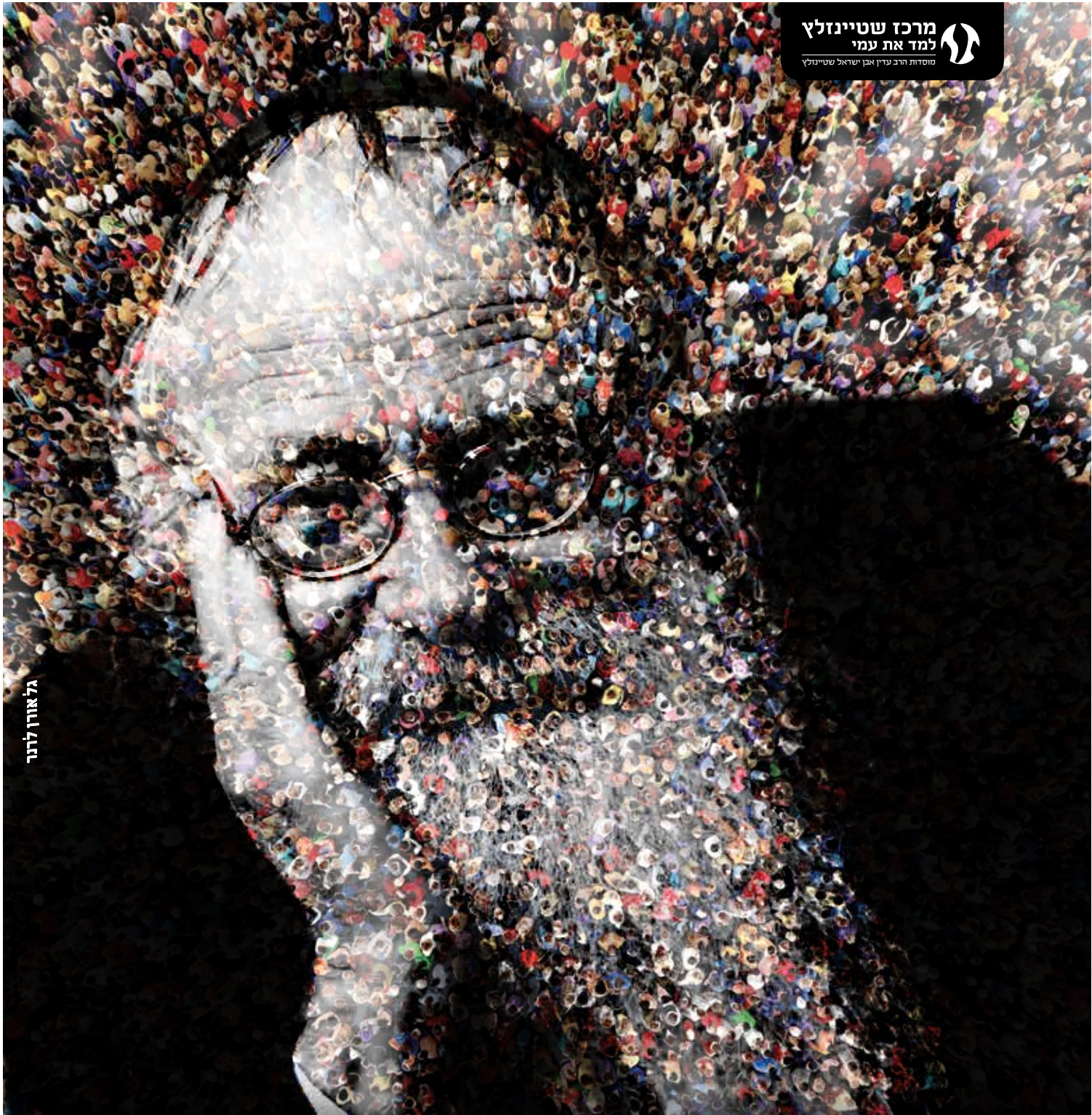
הכשרות והעשרות מקצועיות במגוון התחומים בהם
עוסק ופועל רב קהילה

מפגש ושימוש רבנים מכהנים

מלגה גבוהה למתאימים | מגורים במקום

פרטים והרשמה:

בית מדרש מר"ץ 02-5339102 | הרב דני 052-6071300 | הרב עוז 058-5343811

גל אורן לרנר

מליוני לומדים. שטיינזלץ אחד

הרב שטיינזלץ (אבן ישראל) חוגג השנה, בשנת חייו השמונים, את השלמת הפירוש לתנ"ך כולו המצטרף למפעלי הפרשנות הגדולים שלו על הגמרא, מרבית חלקי המשנה והרמב"ם מזל טוב. בגבורות.

בזכות החזון והחריצות, בזכות הנחישות והאמונה הגדולה, זוכים מליוני אנשים, ברחבי העולם כולו, לגלות את ארון הספרים היהודי וללמוד יום יום יהדות ממבחר כתביו, פירושו והסבריו של הרב שטיינזלץ.

ערב הצדעה והוקרה יתקיים ב- 10.6 כ"ז בסיוון, מלון אורינט ירושלים, בשעה 18:30.
לפרטים ורכישת כרטיסים - www.steinsaltz-center.org.il

והנה נכנס זקן בעל בית פשוט לבית הכנסת, מהזקנים עם הג'לביא, ושאל אותו 'בני, למה אתה בוכה?', אמר לו רבי אליעזר 'לא הבנתי את המהרש"א'. שאל אותו הזקן מה זה מהרש"א

בכל שעה שיעור אחר. והיה אומר שיש מעלה ללמוד בשעות האלה, כי אנשים הולכים לישון ואז 'הקווים פנויים' ואפשר לקבל את השפע ישר ונקי. אם אדם קם מוקדם בעוד לילה ולומד מעט מוסר ומתבונן, התועלת וההצלחות שיש בזה גדולות מאוד.

"החתם-סופר בהקדמתו לפירושו על התורה אומר שהאנשים החופשיים הולכים ומחפשים אחר תאוות, אבל יש הנאה אחת שהם לא השיגוה, והיא שקולה בהנאתה כנגד כל התאוות שלהם, עד כדי כך שאם תשים את כל התאוות שלהם בכף אחת וההנאה הזאת בכף השנייה היא מכריעה את כולן. ההנאה הזו היא לקום אחרי חצות או לפני עלות השחר בליל שבת וללמוד תורה עם כוס קפה, אין הנאה גדולה מזאת. באותה שעה השכינה שרויה ויש שפע, ויושב האדם ונהנה מזיו השכינה, כל התאוות שבעולם לא ישוו בה, אשרי מי שזוכה לזה".

אבל מה יעשה מי שלא זכה להרגשה הזאת? אם אדם מרגיש שלא כיה לו עם התורה ונראה לו שהוא בכיוון של "לא זכה" - מה גורם לזה? איך משנים כיוון?

"צריך לעשות חשבון נפש על הלימוד עצמו. הבעיה שלנו היא שאנחנו עוסקים בתורה ברפיון. אומרת הגמרא 'למיימינים בה סמא דחיי, למשמאילים בה סמא דמותא'. למיימינים בה סם חיים, אומר רש"י: כאדם שעוסק בדבר בימינו; ולמשמאילים בה - כאדם שעוסק בדבר ביד שמאל, זה ברפיון, זה כבר נקרא סם המוות.

"לפעמים אנחנו מתפלאים: הרי כתוב שהתורה מזככת, מטהרת ומחדשת, נותנת עצה ותושייה, אך אנחנו לומדים ולא מרגישים את השינויים האלה. זה מפני שאנחנו לא לומדים ברציפות, לומדים ומפסיקים, המים לא רותחים והתבשיל לא מתבשל, זעיר שם וזעיר שם צו לצו וקו לקו. צריך לעשות את הדברים ברצף.

"יש מצבים בהם אין ברירה, אבל כשאין ברירה ה' יודע, כשיש דברים הכרחיים ביותר ה' מסייע. אבל לא לאבד את הזמן בשטריות, שיחה בטלה הורסת המון, אדם מתחיל ומפסיק, מתחיל ומפסיק, יכול לעבור כך חורף שלם והאדם למד פה ולמד שם, אך לא השתנה, לא הפך

להיות אדם שחושב אחרת. כל זה בגלל שלא היה רצף שיכול לבשל עד שיביא לידי שינוי. צריך רציפות גבוהה מאוד והתאמצות רבה.

"כשהאדם לא לומד טוב הוא חושב שאי אפשר ללמוד, חושב שאינו יכול ואינו מסוגל. אבל כשמתאמץ ומתגבר הוא מגלה כוחות שלא ידע עליהם, 'מי ברא אלה', לא ידע שיכול לעמוד כך בתורה, לא ידע שיכול להבין ולזכור כל כך הרבה דברים.

"זכיתי להכיר את חכם דהאן ממרוקו, הוא היה מנהל בית הספר שלנו 'אוצר התורה' בקזבלנקה. אביו, רבי יעקב דהאן, היה ידוע כאחד מגדולי המעיינים בעולם, הסיפורים שסיפרו עליו היו מבהילים. גם בנו חכם דהאן הלך בדרכו והיה מעיין גדול. סיפר לי תלמידו רבי דוד דנינו ע"ה, שבשנת תשי"ד הוא וחכם דהאן באו לארץ כתיירים, והלכו לבקר את החזון איש. החזון איש דיבר עמהם, וחכם דהאן אמר לו איזו קושיא שעיין בה בדרך. החזון איש החזיק בראשו והתבונן, אחר כך ביקש שיביאו לו את הספר חזון איש, פתח ומצא שגם הוא הקשה את הקושיא הזאת ונשאר בצריך עיון. החזון איש התפעל מאוד מחכם דהאן וראה בו כוח, ואמר לו לבוא לארץ ישראל ולהקים בה ישיבה לספרדים.

הלך ילך ובכה

"תלמידיו של רבי יעקב דהאן היו אריות ממש. מסופר עליו שיום אחד לימד את תלמידו רבי דוד מורייסוף ובנו חכם דהאן סוגיא מסוימת, רבי דוד מורייסוף הבין ובנו חכם דהאן לא הבין, הוא היה עוד צעיר. באותו רגע יצא רבי יעקב דהאן מבית המדרש ובכה בכי נורא ואיום, בכה לריבונו של עולם למה בנו לא זכה להבין, בכי עמוק שאי אפשר לתאר, וזה רק בגלל שבנו לא הבין בפעם הראשונה! כשסיים לבכות שטף את פניו כדי לא להראות את בכיו, חזר לבית המדרש וקרא לבנו לחזור עמו על הסוגיא. אמר לו בנו, 'אבא, כבר הבנתי, כשיצאת מבית המדרש חזרתי והבנתי'. ומאותו היום נפקחו עיניו. אנחנו כילדים ראינו אותו יושב עם גדולי הדיינים, עם רבי שלום משאש וחבריו, והיו כולם נבהלים מפניו ומחכמתו, הוא היה מבעית בעומק העיון שלו.

"בשביל להגיע למעלות התורה צריך לבכות! כשאנחנו לא מבינים אנחנו חושבים שלא נורא, אין דבר, יש עוד הרבה דברים שאיננו מבינים. זו נחמת שוטים, כך לא זוכים לתורה. לא סתם אדם זוכה לתורה.

"שמעתי מפיו של הגאון הגדול סבא דמשפטים רבי שלום משאש ע"ה, רבה של קזבלנקה ומרוקו ורבה של ירושלים, כמה וכמה פעמים, וכל בשרי נעשה חידודים חידודים. הוא אמר: 'כשאני יושב לכתוב תשובה לפעמים זה הולך, אני קורא את השאלה, פותח ספרים וכותב תשובה. אבל יש פעמים שאני לא מצליח, מנסה, עמל ולא הולך, אני

באותו רגע יצא רבי יעקב דהאן מבית המדרש ובכה בכי נורא ואיום, בכה לריבונו של עולם למה בנו לא זכה להבין, בכי עמוק שאי אפשר לתאר, וזה רק בגלל שבנו לא הבין בפעם הראשונה! כשסיים לבכות שטף את פניו כדי לא להראות את בכיו, חזר לבית המדרש וקרא לבנו לחזור עמו על הסוגיא. אמר לו בנו, 'אבא, כבר הבנתי, כשיצאת מבית המדרש חזרתי והבנתי'. ומאותו היום נפקחו עיניו.

מגשימים חלום מצילים חיים!

הזדמנות אחרונה!!
ניתן לקנות כרטיסים
באתר בלבד!

- נכנסים לאתר ca.1221.org.il
- בוחרים כמה תורמים להצלת חיים
- בוחרים ממגוון ענק של הפתעות
- מגשימים חלום ומצילים חיים

להצטרפות הכנסו ל: ca.1221.org.il או חייגו *5935
לקבלת הקטלוג במייל, שלחו לכתובת: 9401401@gmail.com

אבל אז שכח רבי יוסף שעכשיו הוא נמצא איתי, והמשיך עוד הרבה בדברי הנביא, בערך חמישה או שישה פרקים, עד שכמעט כאילו לא היה בחדר, כל פניו האירו כמלאך ה'. ישבתי מולו מאובן, באיזו דבקות ובאיזו קדושה הוציא את המילים מפיו, ממש שכינה הייתה על פניו, והוא קורא וקורא וקורא. התביישתי, לא ידעתי איפה לשים את עצמי. עד שאשתו באה והביאה תה, אמרה לו 'רבי יוסף', ואז הוא שם לב, כאיש אשר ניעור משנתו. אחר כך שאל אותי על מה דיברנו, הוא היה בעולמות אחרים.

מתחילים לעלות נבטים, על כל צמח קטן שעולה יוצאים עשרות עשבים שוטים, צריך להתכופף ולעקור אותם, 'הלוך ילך ובכה'. ועד שגדל האילן קצת צריך להעמיד אותו ולסמוך אותו, עד שהפירות יהיו מוכנים לקטיפה ולקצירה, ההשקעה היא עצומה. לבסוף, אם עוזב את הכל ולא קוצר, זה הפסד שאין לתאר.

"כך גם בלימוד, האדם חורש וחורש בגמרא, מעמיק תלם ועוד תלם, מחבר עניין לעניין, רואה איך מתפרשת הסוגיא לפי רש"י ואיך לפי התוספות, גומר מכאן ומקשה מכאן, ועוד פעם חוזר, בסוף-בסוף, אחרי עידן ועידנים, משלים את הבנתו בסוגיא. ואז אם הוא לא חוזר - הוא לא קוצר, משאיר את הכל והולך לסוגיא אחרת שמשכיחה את הראשונה, ובאה השלישית ומשכיחה את השניה, והכל נעשה ממש קלוש וקטוף ואין שום דבר ברור ויודע, ומפסיד את כל עמלו. לא חבל על כל העמל והיגיעה?!"

רואה שזה יותר מדי מתעכב, סוגר את השאלה הזאת והולך לשאלה אחרת. גומר את השאלה וחוזר לראשונה. אם הפעם הלך - טוב מאוד, ואם לא - אני עוד פעם סוגר ועובר לעוד שאלה. ושוב חוזר לראשונה. אם הלך - טוב, ואם גם בפעם השלישית לא הלך - אז אין ברירה ואני מתחיל לבכות, בוכה ובוכה, ושערי דמעה לא ננעלו. מזה אף פעם לא נשארתי ריקם, תמיד נענית'.

"אדם בן תשעים ושבע שנים, שפט את ישראל בבתי הדין במרוקו וכאן מעל לשבעים שנים, כתב תשובות לכל העולם, נחשב מגדולי הגדולים בפוסקים, כפי שהעיד עליו מרן רבנו עובדיה יוסף ע"ה, וכל קדושים עמו. והוא אומר שאם לא הולך אז הוא יושב ובוכה! אנן מה נענה אבתריה?"

"יודע שהוא היה כותב בהלכה גם בימי זקנה ושיבה, ממש עד יומו האחרון. פעם אמר לי, 'אני לא יודע מה קרה בזמן האחרון, הלילות נהיו קצרים, אני מתחיל ללמוד וכבר מאיר הבוקר'. כל הלילה למד אבל לא הרגיש".

הרב אומר שאכפתיות יוצרת עמל עצום ומתבטאת אפילו בכבי. האם יש דרך מסוימת שצריך לנקוט בלימוד עצמו בשביל להרגיש בו יותר שמחה, מה שגם יצור אכפתיות גדולה יותר?

"כשאדם זוכר את מה שהוא לומד, הוא מקבל סיפוק. אמרו חכמים, 'הלומד ואינו חוזר - כזורע ואינו קוצר'. וכי באים וזורעים? לפני הזריעה יש הכנות גדולות ועצומות שעולות הון תועפות, קודם כל צריך לסקל את האבנים, אחר כך לנכש את העשבים, אחר כך חורשים חמש או שש פעמים, אחר כך צריך לדשן בכל מיני חומרים כימיים, ואחרי זמן גדול והשקעה כספית גדולה וכוחות אדירים, בסוף בא האדם וזורע. כשזורע, עדיין לא גמר את מלאכתו, אחרי יומיים

מורי ורבי הרב רוזנטל

"החידוש הוא טוב ויפה, אבל התועלת באה מן החזרות. כמו שתלמוד תורה הוא כנגד כולם, בקדושה ובמעלה, כך יצר הרע של תלמוד תורה הוא כנגד כולם. יצר הרע של תלמוד תורה יותר גדול מיצר הרע של כל העבירות, הוא קשה מאוד, מנסה בכל כוחו שהאדם לא ילמד.

"וגם כשהאדם מתעקש ומנצח אותך, אומר לו יצר הרע שיעשה מצוות אבל הוא לא מוכן לתת לו ללמוד תורה. והיצר הרע הכי קשה בלימוד התורה הוא היצר הרע של החזרות. צריך הרבה חזרות, הקניין

בית מדרש יחודי
לימוד הנוגע בעומק הנשמה
ומחבר שמיים וארץ

שילוב עם תואר ראשון
כפר סטודנטיות
ומלגה מלאה

לע"נ יקותיאל יהודה ושרה מרגלית

בית מדרש בת ח"ן

תורה. נשיות. יצירה.

במרחבי
הנוף והנפש
של הגולן

יום פתוח :

י' סיון 24.5
בשעה 12:00
שיאון 32 קצרין

מחול
אמנות
מוזיקה

לפרטים ולהרשמה :

ברוריה 0547707798 // נעמי 0523012323 // מדרשת בת ח"ן בגולן // bhgolan@gmail.com

זאת, כשבא חברותא ולמד איתו בעיון, העמיד איתו קושיא ועוד קושיא, עמדו ודקדקו ודייקו, אז הוא התחיל לדעת ללמוד. אפשר לדעת נשים ונוזיקין עם הראשונים בעל-פה ולא לדעת ללמוד! לא מספיק לדעת את כל הש"ס והשולחן-ערוך, צריך לדעת לעיין בסוגיא לעומקה וללמוד הלכה לאמתתה".

להבות וגחלי אש

מלבד המתח שבין העיון והבקיאות, מתח שמרבים לדבר עליו בעולם הישיבות, האם הרב יכול להדגים עוד ציר מרכזי שעובר בין שתי גישות בלימוד התורה?

"הכרתי שני גדולים שזכיתי לשמש אותם, הגאון רבי ברוך טולדאנו והגאון רבי יוסף משאש ע"ה. שניהם ישבו יחד בבית הדין בעיר מקנס במרוקו, והם היו שני עולמות שונים ממש בכל הבחינות. רבי ברוך היה אש להבת שלהבת, כל תפילה שלו הייתה בכיית וצעקות, בכל דבר שהיה דורש היה צועק ובוכה עד שכולם היו בוכים. לפני שהיה מתחיל להתפלל הדמעות כבר היו זולגות. זכיתי לשמש אותו זמן רב. אך רבי יוסף היה עושה הכל במלכותיות שאין לתאר, לא הייתה דוגמה

הנפש שלנו יכולה לקבל אין סוף, אבל 'סתמום פלשתים וימלאום עפר'. אם נפנה את הבארות הפנימיים, את הנפש, מן התאוות והרצונות, אז יהיה מקום לקבל תורה בלי גבול, מים שלעולם לא ייפסקו, כי אין גבולות למתנת ה', עד בלי די.

בעולם לשלוות הנפש שלו. אין הכוונה ח"ו לשלוות נפש של עצלות, הכל היה בזריזות גדולה, אבל הזריזות שלו התבטאה בשלוות ושקט. התפילה שלו לא הייתה פחותה או חסרה משל רבי ברוך. בכל ליל חמישי הייתי בא מהכולל לשמוע את השיעור שלו בין מנחה לערבית, ואחר כך הייתי יושב איתו והיינו לומדים שעה או שעתיים. במנחה, היו פעמים ששמעתי איך שהוא היה אומר 'אשרי יושבי ביתך', הלוואי ותפילת נעילה שלנו הייתה קרובה קצת ל'אשרי יושבי ביתך' שרבי יוסף היה אומר בכל יום. אלא שהוא לא צעק, כל המילים היו יוצאות בנחת ושלווה, אך בלהבות של אש.

"הם היו שני עולמות, שניהם צדיקים וזריזים והיו להם ויכוחים גדולים בהלכה. לרבי ברוך הייתה נטייה להחמיר ולרבי יוסף היתה נטייה להקל על האחרים. באחד הימים כשישבו בבית הדין במקנס, זה אסר וזה התיר והתווכחו ויכוח גדול, כדרכה של תורה. אמר רבי יוסף לרבי ברוך: 'האש של ההתלהבות שלך שורפת את האמת שבהלכה. מרוב שאתה מתלהב אתה עובר על מידת האמת'. רבי ברוך, שבילדותו למד אצל

הנפשי הוא בחזרה. ההשפעה שהתורה משפיעה על נפש האדם לעדנה ולהרגיעה באה על ידי חזרות.

"בליל השבעה של מורי ורבי הגאון רבי יעקב ניסן רוזנטל זצוק"ל, אב בית הדין בחיפה, הייתי עם הבנים שלו שיחיו בבית, הם נברו במסמכים עתיקים מימי הילדות שלו, ומצאנו שם קופסה קטנה. הם פתחו אותה ומצאו שם כמה חתיכות נייר קטנות, והיה כתוב עליהן תאריכים משנת תרצ"ז ותרצ"ט, עוד כשהרב היה בערך בין שנים עשרה, והיו כתובים שם כל מיני עניינים נפלאים. מצאנו שכתוב: גיטין 26, כתובות 42 - נער בגיל כזה למד כך כבר כמה מסכתות בש"ס!

"פעם, כשהרב היה בחיים, הייתה איזו שעת רצון ולחצתי עליו שיגיד לי איך למדו פעם. דיברנו על מסכת בבא בתרא, אז הרב אמר לי: 'בבא בתרא למדתי בקיץ כשהייתי נער עשר פעמים עם הראשונים, ומה שאני יודע היום את המסכת הזו זה מאותו לימוד'. ואין הכוונה לחזרות אלא ללימוד, אצלם עשר פעמים זה היה תחילת הלימוד, ואחר כך מגיעים לשבעים ושמונים פעמים בלימוד המסכת. ואנחנו, בלי להסס חושבים את עצמנו ללמדנים.

"כשמרן כתב את השולחן ערוך הוא חילק אותו לשלושים יום. כל אורח חיים, כל יורה דעה, כל אבן העזר וכל חושן משפט, בכל חודש צריך לגמור אותם. וזה לא הלימוד העיוני, אלא שינון שבשעות הפנאי, ללמוד עשרות סימנים ביום, וזה כעין הגלידה שאחרי הארוחה".

הרב מעלה על נס את חשיבות השינון והבקיאות. מהו היחס הנכון בין הבקיאות והעיון?

"הגמרא אומרת ש'סיני עדיף', הבקיאות עדיפה, אך 'ירא אלוקים יצא את כולם'. אדם בקי חייב את יכולת העיון, להבין לעומק מה כתוב. פעם הייתי עם מורי ורבי הרב רוזנטל ע"ה בחתונה של אחד מנכדיו, ישבנו ודיברנו. פתאום באו ואמרו לרב, 'רבי חיים הגיע', כשהרב שמע את זה נעמד בדחילו ורחימו ורץ לכיוון היציאה. הרב קיבל את פניו בהתרגשות גדולה, חיבקו זה את זה ובכו זה עם זה מרוב התרגשות. שאלתי את אחד מהבנים מי זה, ואמר לי שזה רבי חיים ברים, מפורסם מאוד אך אני לא הכרתי אותו. ישבו הרבנים ודיברו בהתרגשות גדולה,

כשרבי חיים רצה ללכת הרב ליווה אותו בהתרגשות ושמחה. כשחזר הרב ונרגע שאלתי אותו אודות רבי חיים ברים, והרב תמה עלי איך אני לא מכיר אותו, שהרי הוא אחד מגדולי התורה. אמרתי לרב: 'ראיתי שיש ביניכם קשר מיוחד', והרב אישר את דבריי וסיפר: 'הייתי בן שש עשרה שנים וידעתי את כל סדר נשים ונוזיקין עם הראשונים בעל-פה, אבל עוד לא ידעתי ללמוד. באחד הימים נכנס לבית המדרש רבי חיים ברים, שהוא גדול ממני בכמה שנים, וראה אותי לומד. שאל אותי אם אני רוצה שנלמד ביחד חברותא, והסכמתי. הוא למד איתי דף וחצי גמרא במסכת בבא מציעא ומאז אני יודע ללמוד'.

"מהסיפור הזה למדתי דברים נוראים. אף פעם לא שמעתי דבר כזה - אדם שיודע כל סדר נשים ונוזיקין עם הראשונים בעל-פה ועוד לא יודע ללמוד, לא הבנתי איך זה מסתדר; וכשלמד איתו דף וחצי - הוא כבר יודע ללמוד.

"למרות שעוד לפני כן היו לו רבנים גדולים - הוא למד אצל רבי איסר זלמן מלצר וכבר אז היה מקורב מאד לחזון איש ולרב מבריסק - עם כל

יקר בעיניו יותר מהכל, כי יש בזה זיכוי הרבים. ראיתי את זה והייתה לי קורת רוח. רבי יהונתן אייבשיץ קדוש ה' בעל התומים נתן תשובה לספקות שלי.

"למחרת הלכתי עם מרן הרב עובדיה ע"ה, וסיפרתי לו שראיתי את דברי רבי יהונתן אלה. הרב שם לב שזה מצא חן בעיניי והרגיש שהיו לי ספקות בזה, ואמר לי: 'גם אני התלבטתי הרבה בזה בכל פעם שאני יוצא. אני יודע את המעלה של ללמד, אבל כואב לי על הלימוד שלי, שאני מבטל הרבה', וסיפר לי חלום שחלם: לילה אחד בא אליו רבנו יוסף חיים ע"ה, הבן איש חי, בחלום ועמד בחדר שהרב לומד, במקום שהרב לומד. היה פתוח ספר 'יביע אומר' והרב עיין בו בריכוז. אחר כך אמר למרן: 'דע לך שבשמים מאוד מחשיבים את הספר הזה, הוא עשה רעש גדול', והוסיף לו עוד כמה וכמה דברי שבח על הספר. ומרן ענה לבן איש חי, 'אבל יש לי צער, במקום להמשיך בתשובות, בכל יום אני

החסידי קדישא הגאון רבי חיים משאש ע"ה, אביו של רבי יוסף, שכולו היה אש להבת שלהבת ולא כבנו, ענה לו: 'וכי אש זרה הקרבתי לך? הלא מאביך הבאתיה!'"

תצא תורה

האם יש לנו אחריות על קבלת התורה של שאר העם?

"יודאי, עלינו לעשות השתדלות בכל חלקי העם. נמשיך בדרכם של אבותינו, להאזיב את התורה על קרובים ורחוקים, ללכת לכל אחד ולא להתייאש מאף אחד. מכוח זה רואים נפלאות.

"לפני כמה שנים לא היה בית כנסת בשום קיבוץ של השומר הצעיר. אני זוכר שאמרת לקיבוצניק מחניתה שאולי יהיה בית כנסת בקיבוץ עוד עשרים שנה, הוא צחק צחוק גדול, אז זה היה נשמע כאילו אמרתי שהירח ירד לכדור הארץ. עברו עשרים ושנים שנה וקם שם בית כנסת. ברוך ה' היום אין קיבוץ שאין בו בית כנסת. אין קיבוץ שאין בו קבוצה ששומרים כשרות. אין קיבוץ שאין בו בעלי תשובה, אחד המרבה ואחד הממעיט. וגם אלה שעוד לא עשו תשובה הם בדרך, אלא שעוד לא הספיקו או עוד לא קיבלו אומץ".

אמנם יש חשיבות גדולה ללמד את כולם, אך כשמדובר על מי שבאמת עמל בתורה, האם לא חבל על שעות הלימוד? איך אפשר לסגור את הספר בשביל דברים אחרים?

"מרן רבנו עובדיה יוסף ע"ה היה הולך בעצמו מעיר לעיר ומכפר לכפר. יש הרבה שהולכים, אבל אינו דומה, כי אין בעולם מי שהיה מתמיד כמוהו, אין בעולם מי שהיה חס על זמנו כמוהו. הוא היה מחשב שניות, אי אפשר לתאר איך הוא היה מחשיב את הזמן. הזמן היה היקר לו מכל. לא היה בדורות האחרונים מתמיד כזה, שקדן כזה ושקוע כזה. מעולם לא ויתר על זמנו, אלא רק בשביל זיכוי הרבים.

"כשהייתי דיין בפתח תקווה הלכתי כל יום לדרוש וללמד בכמה מקומות. לפעמים, אחרי שאבד זמן רב על הדברים הללו נכנס בי ספק, אולי אני לא עושה נכון. שבת אחת הזדמן לי ספר 'אהבת יהונתן' של רבי יהונתן אייבשיץ ע"ה, ונפתח לי במקום אחד שכתוב בו כמו לשון של שבועה: 'אין לי בכל הזמנים שאני לומד, שאני יושב בבית הדין ונותן שיעור בישיבה, בכל אלה אין לי דבר יקר יותר מאותה שעה שאני אומר דברי מוסר ותוכחה לציבור'. זה היה

מקור חיים
ישיבת מקור חיים, לפני ולפנים
בית מדרש להתחדשות

תכנית
נפרדת
לנשים
וגברים

לפגוש את עצמן כדי לפגוש את התלמיד

המכללה האקדמית הרצוג מזמינה אתכם אנשי החינוך להצטרף לתכנית לפני ולפנים בשילוב לימודי תואר שני במקצועות היהדות*

התכנית בהשראת דרכה של ישיבת מקור חיים המכשירה מחנכים בשיטה מקורית ומיוחדת השואפת להפגיש בין נפשו של המורה לעולמו הפנימי של התלמיד.
התכנית כוללת: סדנאות הפנמה ויצירה בכלי הבעה מגוונים: כתיבה, תיאטרון ופיתוח קול. קבוצת לימוד והדרכה בסוגיות הנובעות מהשדה החינוכי.

בואו לקחת חלק בהתחדשות מקצועית ואישית

הלימודים יתקיימו בימי שלישי בקמפוס היכל שלמה - ירושלים

Brilliant.co

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 02-9937337 או פנו במייל: rishum@herzog.ac.il

* התכנית הינה חלק מלימודי התואר השני במקצועות: תושבע, מחשבת ישראל והגות בחינוך היהודי.

ממעלתו.
 "אין בעם ישראל רשעים חס ושלום, אין בעם ישראל אנשים שלא רוצים תורה. יש תאוות, יש עצלות, יש רשלנות. אנחנו צריכים להילחם בבערות ולקרב, אין לנו ברירה.
 "נראה לנו שזה הרבה, אבל כל אחד יעשה את מה שהוא יכול, וכשאנחנו עושים את מה שאנחנו יכולים - ה' משלים. בעזרת ה' נמצא חן ושכל טוב ונראה את עם ה' נוהרים אל התורה, רצים וממלאים בתי כנסיות ובתי מדרשות". ■

יוצא ללמד'. אמר לו הבן איש חי: 'גם בזה הקדוש ברוך הוא שמח מאוד מאוד, משבחים אותך למעלה על זה, אחוז בזה וגם מזה אל תנח ירך'. הרב סיפר שהחלום הזה נתן לו עידוד וחיזוק כדי שימשיך בזיכוי הרבים. אנחנו חושבים שמי שיתן לציבור, יחסר ממנו. אבל זה לא נכון, זה כמו גר שמדליקים ממנו, אפשר להדליק ממנו אלף נרות ומהגר לא נחסר. ה' נתן למרן אריכות ימים ושנים, ויותר מזה נתן לו דבר שלא ראינו מדורי דורות, שעד הגיל הזה המשיך לכתוב פסקים, ממש עד הימים האחרונים. זה דבר מופלא, יש הרבה גדולים שהאריכו ימים יותר ממנו, אבל עוד הרבה לפני הגיל הזה כבר הפסיקו לכתוב, זה דבר נדיר מאוד. כשה' רואה שאדם נותן את זמנו לזכות את הרבים, הקדוש ברוך הוא משלם לו שגם את הזמן של העולם הזה לא יאבד

מכון אבולעפיה

מרכז ללימודי פסיכותרפיה
 אינטגרטיבית יהודית גוף נפש

בראשות ד"ר מיכאל אבולעפיה

סדנאות, ימי עיון, הדרכות קבוצתיות ועוד.	התוכנית מיועדת לאנשי טיפול, פסיכולוגיה וייעוץ חינוכי.	8 יח' לימוד וכלים חדשניים NLP, CBT ומגוון טיפולי גוף-נפש.	תוכנית לימודים תלת שנתית, לימודי תעודה.
---	---	---	---

מצמיחים יזר מטפלים חדש

המחובר לשורש היהדות

>>> קבוצות נפרדות לנשים ולגברים בירושלים <<<

לפרטים נוספים והרשמה צרו קשר:
 0733939818 פג פשו אותנו בפייסבוק aboulafia-institute.org

בתורה. כל העיסוק בתורה הוא עיסוק במעטפת של אותיות דרכה חודר האור האלוקי.

חז"ל אמרו שהמילה 'אנכי' שבתחילת עשרת הדיברות מרמזת על אור ה' שנמצא בתוך התורה, וראשי התיבות שלה: אנא נפשי כתבית יהיבית (שבת קה). ובלשון הקודש: אני את עצמי כתבתי ונתתי. וכמו שבגשמיות אדם יכול לאכול מאכל, והגוף קולט דרכו כל מיני ויטמינים וחלקיקים שונים המצויים בו, שהם עיקר חיותו הגשמית - כך גם על ידי העיסוק בגופיה ובהלכותיה ובפרטיה של התורה, אנחנו קולטים לתוכנו את העצמיות האלוקית השורה בה.

שימוש באור הגנוז לראייה מסוף העולם ועד סופו מופיע אצל צדיקים מכל החוגים והסוגים, ובמיוחד אצל תלמידי הבעש"ט הקדוש. דרכו של הבעש"ט מדגישה את ההתקשרות שבעסק התורה, ובכך היא מאירה את האור הגנוז. יהי רצון שנזכה ללכת בדרכו של הבעש"ט (שיום ההילולא שלו הוא בחג השבועות), ולקבל את התורה בדרך שתאיר את האור הגנוז בה, שהוא אורו של משיח.

הבעל שם טוב אומר

הרב שמואל טל | ראש ישיבת תורת החיים

להגיע לאור הגנוז בתורה

מהכיל אשר הסתכל ממש מסוף עולם ועד סופו, והכל היה על ידי אותו אור שנגנו בתורה..

דגל מחנה אפרים, בראשית ד"ה וירא

הבעל שם טוב הקדוש מלמד שהאור המאור עיניים (פרשת שמות), תלמידו, מתאר איך התקיימו הדברים אצל הבעש"ט עצמו: "כשהיה צריך לדעת שום דבר פרטי אפילו מעניני בני אדם, דבר גשמי, היה מסתכל בהתורה ולומד בה בדחילו ורחימו ומדבק את עצמו עד שהגיע לאור הגנוז בתוכה, והיה רואה בדבר שצריך לראות ממש". ננסה להבין מה עניינה של גניזה זו, ואיך היא נוגעת אלינו.

במקום אחר (אגרות הש"ס, יומא), מבאר המאור עיניים שהאור הגנוז מתגלה "לצדיקים העוסקים בתורה בדחילו ורחימו, המקשרין מחשבתן וכחותם בו יתברך השורה בתוך אותיות התורה". הצדיקים מתקשרים לא רק לתורה אלא לנותן התורה. הם מבינים שהתורה היא דיבור חי של ה' אלינו, והם לומדים אותה בכוונה להתקשר ולהידבק לנותן התורה ביראה ובאהבה, ולבטל רצונם מפני רצונו, וכך הם זוכים לאור הגנוז בה. ניתן לטעות ולחשוב שהדברים לא שייכים אלינו אלא רק לקדושי עליון שעובדים עבודות גבוהות ומסובכות. אולם המאור עיניים (פרשת שמות) מלמד שאין הדבר כך: "וגם אפילו בזמן הזה כל אחד יכול לבא לבחינה זו אם זוכה על ידי מעשיו ושכלו לצאת מבחינת לבושיין". הוא תולה את הדבר בכוונת הלומד: "והנה האדם הלומד שלא בדרך הנ"ל שיבוא אל אור הגנוז, הוא אינו מועיל לו בלימודו, כי אם מה שנעשה למדן ובקי בהלכות, והיינו האותיות שבתורה. ואין זה המכוון של ה' יתברך, שאין זה העיקר, כי אם שעל ידי התורה יעלה למעלה מהאותיות". הכוונה הרצויה היא לא להסתפק באותיות עצמן, אלא להעפיל למעלה מהן ולהידבק בה' יתברך.

מציאות מופלאה זו מלמדת אותנו על מהותה של התורה. התורה אינה רק האותיות שלה והרעיונות המובעים על ידן, אלא היא אור אלוקי שיש לו מעטפת שמתקיימת בהלכות, בסוגיות, באגדות ובסיפורי התורה. כשאדם לומד תורה, הוא בעצם נפגש עם אור אלוקי ששורה

משפחות וזוגות צעירים חוזרים לתל אביב!

בואו לגור במרכז העיניים בלב קהילה דתית צעירה ואיכותית בתל אביב

במרחק נגיעה מהרכבת, הים, האוניברסיטאות וכל המרכז צומחת קהילה ואתם מוזמנים להצטרף

• מגוון אפשרויות למגורים • אפשרות למלגות דיור ולימודים

לפרטים חייגו עכשיו:

054-5700783 עמיחי • 054-5626064 רחלי.

פרשת במדבר | שני המסעות

ל ביתם היהודי הישן אך גם בלתי-רצויים בהיכלותיה של החברה הגויית. לתופעה הזו יש סיבה ביולוגית. בגנום שלנו צרובה הנטייה להגיב בחריפות לסכנות. בשעת סכנה, העמוקים שבאינסטינקטים שלנו מתעוררים. אנו נכנסים למצב של הילחם-או-ברח. חושינו נדרכים, תשומת לבנו מתחדדת והאדרנלין מציף את עורקינו. לפעמים, כשאנו נמלטים ממהו, אנו אורזים כוחות שלא ידענו שיש לנו.

בריחה אל משהו היא כבר דבר אחר לגמרי. במקרה הזה אנו בונים לעצמנו בית - בית ממש או בית מטפורי - במקום שלא היינו בו קודם. אנו נעשים "גרים בארץ נוכרייה". עלינו לרכוש כישורים חדשים, לשאת באחריות חדשה, לפתח כוחות חדשים. דרושים לנו לשם כך דמיון וכוח-רצון. אנו נזקקים ליכולת אנושית ייחודית: לתאר לעצמנו עתיד שטרם היה, ולפעול למימושו. הבריחה אל- היא מסע אל הבלתי-נודע.

להיות יהודי הוא לדעת כי החיים הם, במוכן מסוים, מסע. על כן חשוב כל כך לדעת כבר מן ההתחלה לאן מועדות פנינו, ולא לשכוח זאת ולא לוותר על כך. כי קל לעזוב, אך קל הרבה פחות להגיע.

משום כך, כאשר ניגשים אליי תלמידים ומבקשים עצה לחייהם המקצועיים, אני אומר להם שהדבר החשוב ביותר הוא לחלום. חלמו על מה שאתם רוצים לעשות, להיות, להשיג. חלמו על הפרק שאתם רוצים לכתוב בספר הגדול של עמנו.

גם אדם היודע היטב מה הוא רוצה להשיג בחייו נתון תמיד להתרחשויות בלתי צפויות, למהלכים שגויים, להחלטות גרועות, למכשולים ולכישלונות. ובכל זאת, אם אנחנו יודעים לאן אנו רוצים להגיע, בסופו של דבר נחזור למסלול.

מחבר ספרי העזרה העצמית טים פריס שאל אותי שאלה מעניינת: "כשאתה מרגיש מוצף או לא ממוקד, מה אתה עושה?" אמרתי לו שזמן קצר לפני שנתמנית לרב ראשי בכריסטינה, ב-1991, הבנתי שעצם הלחץ שגורמות התרחשויות בלתי-צפויות בכלל, ובחייו של איש ציבור בפרט, עלול להוריד את האדם ממסלולו. כאשר שאל מישהו את ראש ממשלת בריטניה הרולד מקמילן ממה הוא מפחד יותר מכל השיב הלה: "אירועים, נערי היקר, אירועים". על כן התחוויר לי שעלי להגדיר את מטורתי מראש, באופן שיבטיח שלא אשכח אותן ושלא אסטה מהן.

ב-1991 עוד לא היו לנו סמארטפונים ויומנים ממוחשבים. השתמשתי ביומן כיס. על הכריכה הקדמית של יומן הכיס שלי כתבתי את מטרות חיי. פירוש הדבר היה שראיתי אותן בכל פעם ששלפתי את יומני. זו הייתה תזכורת שקיבלתי כמה פעמים ביום. המטרות עודן רשומות לפני, והן לא השתנו בכל השנים שעברו מאז. אינני יודע עד כמה הצלחתי, אבל אני יודע שאף פעם לא שכחתי לאן אני הולך. אף פעם לא איבדתי קשר עין עם היעד.

נסיעה מ- היא קלה. ידעתי שאני צריך לנתחם חורים בהשכלה שלי בתחומי הקודש ובתחומי החול. ידעתי שיש לי הרגלים רעים שאני צריך לרפא; אני עדיין עובד על זה. אבל האתגר האמיתי הוא לדעת לאן ה' רוצה שאסע. איזו משימה מוטל עלינו לעשות בעולם, בזמן הזה ובמקום הזה ובכישורים שיש לנו?

בני ישראל עשו במסעם שורה של טעויות. הם התמקדו יותר מדי בהווה (אוכל, מים) ופחות מדי בעתיד. כשעמדו בפני קשיים היו להם עודף פחד ומחסור באמונה. הם התעקשו להביט אחורה, אל הדברים כפי שהיו, במקום להביט קדימה, אל הדברים כפי שהם יכולים להיות. התוצאה הייתה שדור שלם, כמעט, חווה את יציאת מצרים אך לא את הכניסה לארץ כנען.

זכרו את היעד. הדבר יעזור לכם לעשות את ההבחנה החשובה ביותר בחיים: ההבחנה בין הזדמנות שיש לקפוץ עליה לבין פיתוי שצריך לעמוד בפניו.

בין חומש שמות לחומש במדבר יש קווי דמיון מפליאים. שניהם עוסקים במסעות. שניהם מציגים את בני ישראל ככפויי טובה וקשי עורף. בשניהם סיפורים על תלונות העם בענייני מאכל ומשקה. בכל אחד מהם חוטאים בני ישראל חטא גדול: חטא העגל בחומש שמות, חטא המרגלים בחומש במדבר. בשני החטאים הללו ה' מאיים לבלות את העם ולהתחיל מחדש עם משה. ובשתי הפעמים תחינותיו הכנות של משה משכנעות את ה' לסלוח לעם. הקורא בחומש במדבר עלול להרגיש בקלות דו-היו. כבר היינו שם פעם.

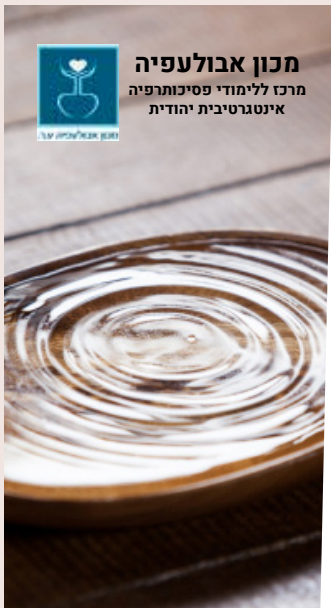
אבל יש הבדל חשוב ביניהם. חומש שמות עוסק במסע מ- חומש במדבר - במסע אל- שמות הוא סיפורה של בריחה משעבוד. בלשונות אחרות הוא אף נקרא "אקסודוס", חומש היציאה, העזיבה. בספר במדבר, לעומת זאת, מצרים היא כבר זיכרון ישן. העם שהה במדבר תקופה ממושכת. הוא כבר קיבל את התורה ובנה את המשכן. עכשיו הוא מוכן להמשיך הלאה. בני ישראל מביטים קדימה, לא לאחור. הם חושבים לא על הסכנות שבבריחה ממצרים, אלא על הסכנות והאפשרויות ביעד שהם נוסעים אליו, בארץ המובטחת.

לו היינו קוראים את התורה לראשונה, היינו מניחים שחלק זה של המסע יהיה נינוח יותר, שהעם יהיה אופטימי יותר, שהתקווה הנשגב כרוח בענפיו. הרי הסכנות הגדולות כבר חלפו. סרבנותו הממושכת של פרעה פינתה את מקומה לשילוח העם. בים סוף העם ניצל בדרך נס. לאחר מכן העמלקים תקפו אותו - והוא ניצח אותם. מה עוד יכול להדאיג אותם עכשיו? הם יודעים מניסיונם שכאשר ה' איתם, שום כוח שבעולם לא יוכל להם.

ובכל זאת קורה ההפך. מצב הרוח הלאומי בספר במדבר קודר במידה ניכרת מזה שבספר שמות. המרידות חמורות יותר. מנהיגותו של משה בוטחת פחות. אנו צופים בו נכנע לפעמים לכעס ולייאוש. התורה, בריאליזם מרשים, מספרת לנו דבר הנוגד את האינטואיציה שלנו, דבר בעל חשיבות רבה. המסע מ- תמיד קל יותר מהמסע אל-.

כך הוא הדבר בפוליטיקה. כדי להדיח שליט עריץ נדרשת לפעמים מהפכה, אך קל יותר לחולל מהפכה מליצור חברה חופשית באמת, עם שלטון חוק ועם יחס מכבד לזכויות אדם. האביב הערבי - על התקוות הגדולות שעורר ועל מורשת המדינות הכושלות, מלחמות האזרחים והטרור שהנחיל - הוא דוגמה מאלפת לכך. כזו היא גם ההיסטוריה של יגוסלביה שלאחר טיטו ושל רוסיה בזמננו.

וכך הוא גם בחייו של היחיד. ידועים לנו סיפורים לאין-ספור על יהודים בעידן המודרני שגמרו אומר לצאת מהגטו הרוחני, להשתחרר מהקרתנות והנחשלות שהם ייחסו לבני עמם. הם נחלו הצלחות מרשימות בתחומים רבים, אך סופם שמצאו את עצמם, ממש כמו האנוסים בספרד בזמננו, קירחים מכאן ומכאן, מחוץ

מכון אבולעפיה
מרכז ללימודי פסיכותרפיה
אינטגרטיבית-יהודית
מכון אבולעפיה ע"ה

בואו להכיר וללמוד את השיטה היעילה ביותר לטיפול
בטראומה ומתח ולחיצוק החוסן הנפשי

SE SOMATIC EXPERIENCING

החוויה הסומאטית 11-16.7.18

SE הינה שיטה המכירה ומעודדת את יכולתו המולדת של הגוף לרפא את עצמו מטראומה ומביאה לשינוי דפוסי תגובה מקובעים, התהליך נעשה באיטיות ובקצב המטופל.

הקורס מיועד למטפלים, יועצים חינוכיים ואנשי מקצוע מתחום בריאות הנפש והגוף.

תעודת 1 BEGINNER תינתן למשתתפים

אודות המנחה: ג'ינה רוס MFTT- MFCC מרצה בכירה בנושא הטראומה והשפעותיה, מייסדת ונשיאת שני המרכזים בינלאומיים לריפוי טראומה.

הקורס יתקיים בירושלים. *הרשמה מראש, מספר המקומות מוגבל.
לפרטים נוספים והרשמה צרו קשר: רחל אבולעפיה, מנכ"לית 0509605069
ציפי 0526313155 | אתר האינטרנט - aboulafia-institute.org

עלות
הקורס -
ש"ח 1950

**רשות השירות
הלאומי-אזרחי**
سلطة الخدمة الوطنية-مدنية
Authority for National-Civic Service

לפח

שבוע ההצדעה למתנדבי השירות הלאומי-אזרחי

י"ג - י"ז סיוון ה'תשע"ח (27-31.5.2018)

יום א', י"ג סיוון ה'תשע"ח (27.5.18) | אכסניית בית וגן, ירושלים
< אירוע למגזר החרדי, יום עיון בנושא השירות הלאומי-אזרחי

יום ב', י"ד סיוון ה'תשע"ח (28.5.18) | בית הנשיא, ירושלים
< טקס מצטייני השירות הלאומי-אזרחי בבית נשיא המדינה

יום ג', ט"ו סיוון ה'תשע"ח (29.5.18) | גני התערוכה, תל אביב
< יריד תעסוקה ולימודים "לבחור את הפרק הבא" לאוכלוסיות מיוחדות
< מגוון דוכנים לרישום ומידע על מוסדות השכלה ומעסיקים
< והנגשת מידע רלוונטי לאוכלוסיות

יום ד', ט"ז סיוון ה'תשע"ח (30.5.18) | מלון חוף התמרים, עכו
< הכשרת רכזות למנהיגות למגזר בני המיעוטים

יום ה', י"ז סיוון ה'תשע"ח (31.5.18) | אזור מרכז
< הכשרת רכזות וגופים מפעילים - הרצאות העשרה בנושא זכויות

**טקס מצטייני
השירות הלאומי-
אזרחי במשכן
נשיא המדינה,
הינו חלק מאירועי
שבוע ההצדעה
למתנדבי השירות
הלאומי-אזרחי
בניהם <<**

נא אשרו השתתפותכם ברשות השירות הלאומי אזרחי טל' 02-5411500 או בדוא"ל yardenm@ncs.gov.il

השירות הלאומי-אזרחי: הזרם שלי ארום אהבה

ישראל אשר בן אחפאז

לרגל הילולת הבעל שם טוב הקדוש, חג השבועות

שורש נשמתו

רבי אדם בעל שם גילה באחת ההודמנויות למורנו הבעש"ט את שורש נשמתו:

בשנת של"ג חי בעיר הקודש צפת יהודי אחד שיכול היה רק להתפלל, אך תמים היה במעשיו והצנע לכת.

פעם אחת בלילה, אחרי גמרו עריכת "תיקון חצות", שמע דופקים בדלת חדרו, ועל שאלתו מי שם? ענו לו: אליהו הנביא זכור לטוב. האיש פתח את הדלת ואליהו הנביא נכנס החדרה שנתמלא אורה ושמחה. אליהו הנביא פנה אל האיש ויאמר:

באתי לגלותך את שנת ביאת משיח צדקנו. אך תנאי יש בדבר שתספר לי מה עשית ביום ה"בר מצוה" שלך, שבגללו פסקו בבית דין של מעלה שתזכה לגילוי פני, כדי לגלות לך סודות נעלמים.

היהודי הצפתי ענה לאלהיו הנביא בתמימות: מה שעשיתי, עשיתי רק לכבודו של הקב"ה, ואיך יכול אני לגלות זאת לאחרים. אף אם משום כך לא יגלה אליהו הנביא את אשר צריך הוא לגלות לי - לא צריכים, כי מקובלני שמה שיהודי עושה צריך הוא להחביא זאת מעיני בני אדם, והדבר צריך להיות רק לכבודו של הקדוש ברוך הוא לבדו...

נתעלם לו אליהו הנביא זכרונו לברכה ויעל השמימה. בשמים נעשה רעש גדול מאד מתמימותו של איש זה שדחה את אליהו הנביא ואת גילוי קץ ביאת משיח צדקנו, ובלבד שמה שהוא עושה יהיה רק לשם שמים בלבד. בית דין של מעלה דן בדבר ופסק שאליהו הנביא יתגלה שנית לאיש זה בצפת, ילמדו תורה ויגלה לו סודות נעלמים.

איש פשוט זה נהיה חד בדרא, צדיק תמים והצנע לכת שאף אחד לא ידע מגדולתו וקדושתו.

ויהי היום והאיש בא בימים ונפטר לעולמו. אחרי דין ודברים החליט בית דין של מעלה ששכרו יהיה לרדת עוד הפעם לעולם הזה ויכפר עליו להתגלות ועל ידו תתגלה דרך חדשה בעולם, לבסס ולטהר את העולם ברוח טהרה ורוח הקודש ויאיר אור חדש בלב כל אחד ואחד ועל ידו יתקדש שם שמים ומלאה הארץ דעה שיקרב את הקץ.

נשמתו זו של היהודי הצפתי - היא נשמתו של מורנו הבעש"ט.

בן חוגגים יומולדת 16

בן חמש שנים הייתי - סיפר מורנו הבעש"ט באחת ההודמנויות - כשנתייתמתי מאבי ומאמי. דברי צוואתו האחרונים של אבי הקדוש רבי אליעזר היו: ישראליות, אל תירא משום דבר רק מהקדוש ברוך הוא בעצמו.

בהתאם לציוויו של אבי, השתוקקתי מאד ללכת לשדות וליער העמוק שלי עירנתנו. משגמרת את לימודי ב"חדר", הייתי הולך לשדה וחוזר בעל פה את אשר למדתי בחדר. לעתים קרובות הייתי ישן בלילה בשדה או ביער.

כך נמשך הדבר כשנתיים. פעם אחת, בבואי ליער אחרי מנין ותיקין, שמעתי קול אדם. הלכתי אחרי הקול וראיתי יהודי עומד מעוטף בטלית ותפליין ומתפלל בהתלהבות כזו שאף פעם לא שמעתי כזאת. התחבאתי מאחורי האילנות ונהניתי מתפלתו של יהודי זה. התפלאתי מאד וחשבתי שזהו בוודאי יהודי קדוש, אחד מלו' הצדיקים הנסתרים. הצדיק סיים את תפלתו, פשט את תפיליו וטליתו ואמר תהלים במתיקות רבה.

משך זמן ישב היהודי ולמד בעונג רב, אחר כך אסף את ספריו, טליתו ותפיליו והניחם בשקו, שם את השק על כתפו, לקח את מקלו בידו והתחיל ללכת. יצאתי אז ממחבואי וצעדתי אל מול היהודי. משראני שאלני: איך בא ילד קטן לבד ביער? עניתי לו שאוהב אני את השדה ואת היער משום שאין שם אנשים בעלי גאווה ושקרנים, איני ירא משום דבר, הנני יתום בלי אם ובלי אב, אבי עליו השלום אמר לי לפני פטירתו: ישראליות, אל תירא משום דבר רק מהקב"ה לבד, ולכן אין אני ירא משום דבר.

היהודי שאלני אם הנני בנו של רבי אליעזר, וכשעניתני לו בחיוב - הוציא

בן יולד לך

סיפר הרב המגיד רבי דובער ממזריטש לרבנו הזקן:

הוריו של מורי הבעש"ט היו עקרים מלידה. הם גרו בישוב והייתה להם פרנסה בשופי. לעצמו, היה רבי אליעזר - אביו של הבעש"ט - נוטל חלק קטן ביותר. את עיקר ממנו היה מוציא על הכנסת אורחים. בכל שבת היו סועדים על שולחנו עשרים-שלושים אורחים.

פעם אחת, ביום השבת קודש, אחרי הסעודה השניה, הגיע אורח. אף שהדבר היה תמוה, כיצד מגיע אורח באמצע השבת בישוב קטן כזה, לא שאל אותו רבי אליעזר מי הוא ומהיכן בא, רק זאת, אם כבר עשה קידוש. וכשנענה בשלילה, נתן לו לעשות קידוש וסעודת שבת וכיבדו כמו את שאר האורחים.

האורחים בראותם זאת, ציערו וקנטרו את בעל הבית. היתכן, לכבוד יהודי שבוודאי הגיע בשבת מחוץ לתחום? על אברהם אבינו - טענו - שהיה מכניס אורחים הגדול ביותר, כתוב במדרש שאחרי הסעודה היה מצווה לאורחיו לברך ברכת המזון, וכשלא רצו - היה מכריח אותם, וכיצד אתה מכבד עוברי עבירה?

לבעל הבית צר היה מאד מטענותיהם, נכנס לחדר צדי פרץ בככי. ברם, נזכר מיד, שלאורח לא יהיה נעים ביותר להשאיר לבדו, לכן חזר לחדר האורחים וכיבד את האורח עוד יותר מאשר קודם. כך נהג גם בסעודה השלישית.

רבי אליעזר היה נוהג שהאורחים שבאו אליו לשבת, היו נשארים אצלו עד יום ראשון אחרי הצהריים. כך נהג גם באורח האמור. הוא ערך לו מטה נוחה וביום ראשון אחרי הצהריים ליווה אותו לדרך.

בתוך כך אמר האורח לרבי אליעזר: דע לך כי אני הוא אליהו הנביא. מן השמים שלחו אותי אליך לנסותך כיצד תקבלני כאורח.

והוסיף: אכן עמדת בנסיון, ועבור הכנסת האורחים שלך תזכה שבן יולד לך, וכשיהיה בגיל שנתיים וחצי תמסור לו הדברים הבאים: ה' אלקים אלקי השמים והארץ ומנו תירא ומשום בריאה בעולם לא תירא מבלעדו יתברך.

כעבור זמן נולד אצל רבי אליעזר בנו יחידו, הוא הבעש"ט.

אנשים נשים וטף, יאמרו דברי שבח להשם יתברך. על ידי שתמיד הייתי שואל אותם על מצב בריאותם, על מצב בריאות ילדיהם ועל מצב פרנסתם, והם היו עונים לי בדברי שבח שונים לקב"ה, כל אחד כדרכו. משך שנים התנהגתי בעצמי בדרך עבודה זו, ובאסיפה מסוימת קיבלו [הצדיקים הנסתרים] דרך עבודה זו שהיא המבוא לפרסום עבודת אהבת ישראל.

ימי ההסתר

בשנות ההסתר, היה מורנו הבעש"ט לבוש בבגדי כפרי והיה נמצא תמיד בחברת אנשים פשוטים ומחזק אותם בענייני אמונה פשוטה ומרגילים שלא ילמדו מהנכרים יושבי הכפרים, ולשמור לשונם מלשון הרע, רכילות ודיבורי קללה.

היה מחלק אגוזים ותפוחים לילדים קטנים ומרגילים לברך עליהם, והיה עונה אמן אחרי ברכותיהם, בדבקות עצומה.

רגיל היה הבעש"ט - בשנים שהיה בהסתר - להניח את ידו הקדושה על לב הילדים ומברכם: תהיה יהודי חם - א וואַרימער איד.

משקו מסכת פסחים ולמד אתי משך זמן. הלכתי עם יהודי זה מבלי לדעת להיכן אנו הולכים.

בדרך נדודינו היינו מתעכבים בערים ובעיירות שונות, כפרים וישובים. את שמו של היהודי לא ידעתי. כל יום היה לומד אתי ואף פעם לא ראיתי לוקח נדבות משום בן אדם ופונס אותי כל הזמן. כך נמשך הדבר כשלוש שנים.

פעם אחת, בהיותנו במושב קטן, אמר לי היהודי: לא רחוק מכאן ביער גר יהודי ירא שמים ולמדן, רבי מאיר שמו, אשאיר אותך אצלו למשך זמן. וכך היה, היהודי הלך אתי לבית, מסרני בידי בעל הבית והלך לו.

ארבע שנים התעכבתי אצל רבי מאיר בביתו ביער, וכל הזמן למד אתי בשקידה עצומה. כל יום היה הולך אתי למושב, להתפלל תפלה בציבור. אף אחד מבעלי הישוב לא ידע שרבי מאיר הוא גאון וצדיק נסתר. בעיניהם היה רבי מאיר בעל מלאכה פשוט.

אצל רבי מאיר נודע לי מהצדיקים הנסתרים ומהגאון הצדיק הגדול רבי אדם בעל שם, ואז נצטרפתי לעדת הצדיקים הנסתרים והתחלתי עוד פעם לנדוד מעיר לעיר וממושב למושב, בשליחויות שונות שהנהלת הצדיקים הנסתרים הטילה עלי.

בהיותי פחות משש-עשרה שנה, הייתה לי כבר ידיעה די גדולה בקבלה ומזמן לזמן התפללתי על פי קבלת האריז"ל עם יחודי השמות, כפי שלמדני הצדיק הנסתר קדוש ונורא רבי חיים ז"ל.

ביום ההולדת [השש-עשרה] שלי, ח"י אלול תע"ד, הייתי בישוב קטן. בעל הבית הפונדקאי היה יהודי פשוט בתכלית. ידע להתפלל רק בקושי ופירוש המלות לא ידע כלל. הוא היה ירא שמים גדול והיה רגיל לומר על כל דבר ובכל זמן "ברוך הוא ומבורך לעולם ועד", וזוגתו הפונדקאית הייתה רגילה לומר "יבורך יהיה שמו הקדוש".

באותו יום יצאתי להתבודד בשדה, כפי סדר הקדמונים, שביום ההולדת צריכים להתבודד במשך זמן מסוים. בעת התבודדותי אמרתי מזמורי תהלים ועסקתי בייחודי שמות הקדושים.

בהיותי שקוע בזה, לא הרגשתי את הנעשה סביבי. פתאום ראיתי את אליהו הנביא - סיפר הבעש"ט - וחיוך על שפתי. התפלאתי מאד שבהיותי לבדי זכיתי לגילוי של אליהו הנביא. אצל הצדיק רבי מאיר וכן בהיותי עם הצדיקים הנסתרים זכיתי לראות את אליהו הנביא. אך לזכות לגילוי בהיותי לבד, היתה זו הפעם הראשונה והתפלאתי מאד. כמובן לא יכולתי לפרש את חיוכו של אליהו הנביא.

אליהו הנביא אמר לי:

הנך מתייגע בעמל רב לכוון את ייחודי השמות הקדושים, היוצאים מפסוקי התהלים שרוד מלך ישראל סדרם, ואהרן שלמה הפונדקאי וזלאטע רבקה הפונדקאית אינם יודעים את ייחודי השמות הקדושים היוצאים מ"ברוך הוא ומבורך לעולם ועד" מה שהפונדקאי אומר ו"יבורך יהיה שמו הקדוש" שהפונדקאית אומרת, והייחודים רועשים בכל העולמות, הרבה יותר מאשר ייחודי השמות שהצדיקים הגדולים מכוונים.

אליהו הנביא סיפר לי אודות גודל הנחת רוח, כביכול, בשמים מהשבח והתהילה שאנשים נשים וטף מהללים את הקב"ה, וכפרט כשההילול והשבח באים מפי אנשים פשוטים, ובפרטי פרטיות כשההילול והשבח הם באופן תמידי - הרי הם רבוקים תמיד בהשם יתברך באמונה טהורה ובתמימות הלב.

מאז - סיפר הבעש"ט - לקחתי לי דרך בעבודה, להשתדל שיהודים,

בימים אלה ראה אור ספרו החדש של הרב יצחק שילת שליט"א 'אישות, הלכה וכוונות התורה'

להשיג באתר ישיבת 'ברכת משה' מעלה אדומים, בחנויות הספרים ובישיבות. לקנייה מרוכזת: יעקב 0524706176

סיני

ציון: שמשון קולנוסטי

והם גם קבלו מתנה מיוחדת מאוד: המוני מלאכים ירדו מן השמים, וכל מלאך הניח על ראשו של כל אחד ואחד מבני ישראל - שני כתרנים. זה היה שכר מיוחד על שבני ישראל אמרו "נעשה ונשמע", ולכן קבלו כתר פגוד "נעשה" וכתר פגוד "נשמע".

(עכפיי שיר השירים
פדגוה, א.י. תלמוד
פדגוה, א.י. תלמוד
פדגוה, א.י. תלמוד
פדגוה, א.י. תלמוד)

גדולה על בני ישראל ונשמחת פרוחה מוהפס. הוריד עליהם אלקים טל מינד, שבו הוא עתיד להחיות את המתים בזמן הגאולה, והם חזרו לחיים.

כך היה בדבר הראשון ובדבר השני בני ישראל לאו שאין הם יכולים לשמע את קולו של אלקים ולהשאר בחיים. הם באו אל משה ובקשו שאלקים ידבר אליו, והוא ימסר להם את הדברים שאמר.

אלקים קבל ברוחו את הפקשה ואמר למשה: "הלוא שתמיד תהיה לכני ישראל וראה מפני כי אז הם יקפידו לשמר את מצוותי".

כך קבלו בני ישראל את עשרת הדברות,

לקעיר אותם... בני ישראל התעוררו בהתרגשות ורצו מהר אל הר סיני. כל העם היה שם. גברים ונשים, זמנים וצעירים, ילדים וילדות, ואפלו התינוקות גם כל הנשמות שעתידות להולד במשך כל הדורות היו שם.

וכתאום נראה ענן גדול יורד על הר סיני. בקמים אדירים קרעו את השמים. כולות חזקים הורעידו את האויר. תקיעת שופר חזקה מאוד נשמעה. עשן כבד עלה מההר. משה הוביל את בני ישראל לעמד בתחתית ההר.

ואז נעשה בבת אחת שקט. דממה מחלטה עמדה באויר. צפור לא ציצה. שור לא געה. העולם כלו פאלי עצר מלכת.

כאשר קולו של אלקים זמע מההר נפלה חרדה

"אני לא אצליח להרדם הלילה", אמר אליהם. גם אני מאוד מתרגשת, ענתה לו אלישבע, אחותו. זה היה פליה שלפני ספלת החורה. בני ישראל ספרו את הימים מיום שיצאו ממצרים. סור-סור הגיעו ליום הגדול. מחר בפטר זה יקרה!

אבל פליה כלם נרדמו וישנו שנה עמקה. מוג האויר היה נעים. הפליה היה שקט. אפלו יתוש או פרעוש לא עקץ אותם.

ובבקר, כשאלקים בא לתת את התורה, מצא את בני ישראל ישנים, והיה צריך

מפנקסו של חוזר בתשובה

עוֹדד מְזוּחִי | ORCHOZER@GMAIL.COM

וישחק ליום אחרון

אחר צהריים אחד הגעתי עם אשתי לבית אבות כדי לבקר את חמותי לראשונה מאז שהגיעה לשם. לא היה לה קל לעבור לבית אבות, אבל מצבה הרפואי חייב זאת.

חמותי ישבה בשולחן יחד עם שני אבות ואם אחת. שמחנו שיש לה חברה.

היא החלה לספר לנו על גיליאהם המופלגים של הזקנים במקום.

"הנה אתם רואים", הצביעה על קשישה אחת, "היא בת 104". אחר כך החוותה לעבר קשיש מרוחק ואמרה "הוא בן 102", ולבסוף הצביעה על קשיש שישב לצדה ואמרה: "זה אברהם. הוא בן 99".

"חמותך הכי צעירה כאן", צחקק אברהם, ופרץ במונולוג על חוויותיו.

חמותי רטנה: "הוא לא מפסיק לדבר מהרגע שהוא פוקח עין ועד שהוא עוצם אותה...".

צחקק נוסף נפלט מפיו של אברהם. אחר כך אמר:

"שמעתי מחמותך שאתה כותב סיפורים. בטח קיבלת חכמת חיים מהם, ובגלל שאתה חוזר בתשובה, בטח אתה יודע גם תורה. בוא ואשאל אותך שאלה".

"איך לי חכמה מיוחדת, ותורה אני יודע מעט, אבל אתה יכול לשאול".

"מה עדיף?", אמר, "להיות בן תשעים ותשע ולדבר מהבוקר עד הערב ללא הפסקה", הגניב מבט שובב לעבר חמותי, "או לשכב מתחת לבלטות ולשתוק?".

לא ידעתי מה לומר. לך תדע מה עדיף, הרי כולנו ניצבים לפני סוד המוות, מי קרוב יותר ומי פחות, בסך הכל כולנו כאן וכאפס לפני הרגע של איבוד העשתונות. לפני שחזרתי בתשובה בתחילת שנות העשרים לחיי, לא הפסקתי לחשוב על חדלונו של האדם. האמנתי לאקזיסטנציאליזם המר והנמהר שקבע כי החיים עלי אדמות אינם אלא הרף-עין עלוב בין לא כלום ללא כלום, עד שספר 'קהלת' עם האקזיסטנציאליזם הקדוש חילץ אותי מהתהום בפסוקו האחרון: "את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם".

שתקתי במבוכה. אברהם הפר את שתיקתי, ואמר: "אולי תספר לנו איזה סיפור, אבל שיהיה קצר, כי אני לא יכול לשתוק יותר מרגע...".

הבנתי שסיפור לא אוכל לספר ברגע, והחלטתי ללכת על בדיחה.

הבדיחה היחידה שעלתה בדעתי הייתה על אדם שכל ימיו סבל מאשתו וקיווה שיום אחד יהיה לו קצת שקט. תקוותו התגשמה כאשר התאלמן. אבל הוא לא נרגע, ומדי יום הלך לקברה של אשתו כדי לוודא שלא קמה בתחיית המתים... עד כדי כך היה בטראומה... פעם הגיע לקבר בשעת בין ערביים, ויודא שהקבר אטום מכל צדדיו... ולאחר מכן הסתובב ופנה לצאת. המקום

היה שומם מאדם.

כעבור רגע חש שמישהו נוגע בכתפו מאחור.

הוא הצטמרר ובקושי מלמל: "מי זה?...?".

"זה מלאך המוות!", ענה לו קול מחריד.

האיש הסתובב וראה מולו מלאך שחור עם אלף עיניים, וענה באנחת רווחה: "הפחדת אותי, כבר חשבתי שזו אשתי...".

אברהם פרץ בצחוק מתגלגל. איני יודע אם מאז שהוקם בית האבות הזה חוו בו צחוק כל כך צעיר ורענן. השמחה הסביבתית הולידה בקרבי תוכנה: בדיחה אותיות בחידה. אנחנו חיים בתוך חידה עצומה, ומצפים לבדיחה שתגאל אותנו מהמבוכה הקיומית, ונוכל לשחוק ליום אחרון.

אז עלה בראשי רעיון ואמרתי לאברהם: "באמת שאלת מקודם שאלה קשה, ואיני יודע מה לענות לך, אבל מה שבטוח הוא שאין טוב יותר מאשר לצחוק כמורך בגיל 99...".

בסייעתא דשמיא

להגיע למקור לחיות מחדש

נפתחה ההרשמה לשני קורסים של 'מקור חכמה'

ויפאסנה ברוח היהדות, בקיץ הקרוב

הקורסים יתקיימו אי"ה בשוב חשמונאים:

קורס חמישה ימים

ב-29-24 ליוני, יא-טז בתמוז

מתחילים ביום ראשון בצהריים ומסיימים בשישי בצהריים

קורס עשרה ימים

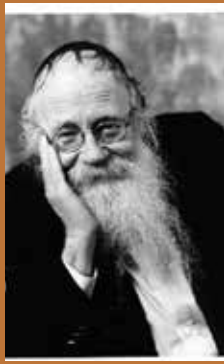
ב-18-8 ביולי, כה' בתמוז - ו' באב

לראשונה אנו זוכים לקיים את הקורס במתכונת שהוא מתנהל ברחבי העולם - עשרה ימים מלאים, כולל שבת.

מספר המקומות מוגבל | לגברים בלבד | ההצטרפות מותנית בראיון אישי

לפרטים: 052-7174162 | www.jewishv.org

אם לא תלמד, איך תלמד?!

כמו שברכת המזון ותפילת מנחה הן חובה ולא מנהג חסידות, כך גם לימוד תורה הוא חובה הכרחית לכל יהודי - הסבא משפולי עמד והאזין מעבר לדלת, ומשפט אחד ששמע, הספיק לו - כשהמלך מזמין אותך לשחק איתו טניס, איך תרגיש כשתחבוט בכדור?

יש שני ימים בשנה שבהם אנו מתעסקים בתורה, שבועות ושמיחת תורה. בשמיחת תורה אנחנו שמחים שקיבלנו את התורה ובשבועות אנחנו מקבלים אותה. בתפילה של שבועות אומרים: "זמן מתן תורתנו"; אני רוצה לדבר על תורתנו עצמה, על העניין שצריך ללמוד תורה.

חשוב לספר לאנשים שיש מצווה ללמוד תורה. גם בישיבה צריך לומר את זה, כי בישיבה שוהים, אבל האם יושבים ועוסקים בתורה? זאת שאלה אחרת. זה נושא שדיברתי עליו כבר פעמים רבות, לא שזה הועיל הרבה אבל לפחות עשיתי השתדלות. אני עושה עכשיו השתדלות - אומר את הדברים ומצפה שברחמי ה', אם לא עכשיו, אז לאחר מכן האמירה תביא למעשה.

ראשית, אף על פי שתמיד היו עמי-הארץ, אבל מציאותם של עמי-הארץ היא בבחינה של תקלה; היא לא בבחינה של בניית עולם. יש דורות מסוימים שיש יותר תקלות כאלו ובדורות אחרים פחות, בכל אופן, גם אם זה קיים, זה לא אומר שזה מנהג הקדמונים. בן אדם לא יכול להגיד "אבא שלי עס-הארץ, סבא שלי היה עס-הארץ ועד לדורו של משה רבנו אנחנו משפחה של עמי ארצות, ולכן אני גם עס-הארץ". זה תמיד נחשב לתקלה.

לימוד תורה הוא עניין מהותי ביהדות, זה לא דבר שניתן להגיד עליו שהוא לוקוסוס; כמו שיש שמחמירים על עצמם ונוהגים בשתי זוגות תפילין ויש שנוהגים בארבע זוגות - כך יש מי שלומד תורה ואחר שלא לומד תורה; זה לא הולך ככה. לימוד תורה הוא חלק ויסוד בעצם העניין של יהדות.

כל אדם מישראל צריך במידה זו או אחרת להיות לומד תורה. זה לא דבר ששייך לעיסוקו, לפרנסתו או לגילו, אלא שייך למהותו של אדם מישראל. עד כמה שאני יודע, אין כל אומה, לשון ודת שיש בה יחס כזה ללימוד; בכל מיני מקומות מכבדים את הלומדים והיודעים, אבל לגמרי אפשר גם ללא זה - **אדם יכול להשתייך לעם, לאומה או לחברה,**

ולחיות איש שלם בדתו, באמונתו ובעולמו גם בלי לדעת כלום מכלום. החובה ללמוד, היא דבר מיוחד אצל יהודים, צריך ללמוד, לדעת, לשנן, לחזור ולחיות עם התורה. זה כתוב בתורה, במשנה ובכל מקורות ישראל.

אני טוען שהיהדות עומדת על שלושה

עמודים, קצת מעין מה שכתוב בפרקי אבות: אמונה - שיהודי יודע במה הוא מאמין ובמה הוא צריך להאמין; שמירת המצוות; וחובת לימוד תורה. אם חסר אחד מהעמודים הללו זה פגם במהות ישראל. כל חלקי האישיות צריכים להיות שותפים בציור היהודי השלם, והמוח שייך ללימוד תורה.

אני רוצה להדגיש: לימוד תורה וידיעת התורה אינם בהכרח קשורים לחובת המעשים. התורה איננה - כפי שיש אנשים שחושבים - חוברת הדרכה של מכשיר, איך להרכיב ולהשתמש בו. התורה לא עשויה בתור פסקי הלכה איך לעשות דברים, אמנם הלימוד יכול לעזור, אבל אפשר לשמור ולעשות גם בלי שום הבנה בשורשי הדברים או במשמעויות שלהם, סתם - ככה עושים. עם ישראל בעבר, ידע איך עושים. היו אנשים שידעו את התורה לא מהראש אלא מהבטן, הם ידעו איך לקיים את המצוות לא על ידי לימוד אלא פשוט חיו בתוך העולם של יהדות, והיא הייתה מפעפעת בתוכם. למרות שבסידור של סבתא שלי היו קטעים שאני כמעט בטוח שהיא לא עיינה בהם, אבל איך מולחים בשר - היא עשתה לפי כל מיני שיטות, בהידור גדול, בלי ללמוד איך לעשות את זה.

זה דבר שנכון בתחומים רבים. יש הרבה דברים שאף פעם לא למדנו את התיאוריה ואנחנו עושים אותם בסדר גמור. אני משער שאף אחד מכם לא עשה לימודי תיאוריה בהליכה, ולמרות זאת כולם פה הולכים לא רע.

כאמור, לימוד התורה לא קשור ביכולת השימוש, וגם לא בשאר דברים שאפשר להוציא מהלימוד. הלימוד כלשעצמו הוא אחד האופנים הראשיים שאנו עובדים בו את ה'. אנחנו עובדים את ה' בנענוע לולב, באכילת מצה, באי אכילת מאכלים מסויימים; אותו דבר, לימוד התורה כל כולו הוא עבודת ה', ולא עניין שימושי.

השאלה האם בזמן לימוד התורה אדם מרגיש התרוממות הרוח והתקשרות בקדוש ברוך הוא, היא שאלה לגמרי אחרת, ובאמת לא שייכת לעניין. מפני שהשאלה הזאת יכולה להיות בזמן שאדם עושה כל מצווה שהיא - האם הוא מרגיש שהוא נקשר לקדוש ברוך הוא? יש אדם שעושה מצווה ומתלהט ומתרגש בעשייתה, ויש שעושה מצווה ולא מתלהט ולא מרגיש שום דבר; יש שעושה מצווה ומרגיש שעל ידי קיום המצווה האור האלוקי נשפע עליו, ויש שעושה את זה סתם כך.

אם אקח כוס זכוכית ואטיח אותה ברצפה, השאלה מה הייתה הכוונה שלי - האם עשיתי את זה בלהט, בכוונה תחילה ומתוך הבנה עמוקה מה אני עושה, או ששברתי את הכוס בלי כוונה ובלי ידיעה - זה לא משנה, הכוס תישבר, זו עובדה. זה נכון לגבי קיום מצוות.

ודאי שיש הבדל בין אדם שמתעטף בטלית ומרגיש שהוא עושה את אורו של הקדוש ברוך הוא, מניח תפילין ומרגיש שהוא מתקשר לקדוש ברוך הוא בעבותות אהבה, לבין אדם שלא מרגיש כלום בעשיית המצווה. החוויה היא עניין יפה וחשוב, אולם היא נספחת לדברים, היא לא הבניין שעליו הם עומדים. אפשר לעשות הרבה דברים עם חוויה או בלי חוויה, אבל השאלה בסוף היא האם הם נעשו או לא נעשו.

לימוד תורה הוא פולחן כמו מצוות אחרות, במוכן המעשי של העניין. בעצם המעשה אנחנו עובדים את ה'. הידיעה שהאדם יודע שהוא הולך לעבוד את ה' בפעולה הזאת, זהו העניין הגדול שיש בדבר.

בזמנו של בעל התניא, מלבד המחלוקת עם המתנגדים, הייתה מחלוקת פנים-

חסידיית מאוד חריפה. הסבא משפולי, שמבחינת ההתנהגות ונטיית הנפש שלו היה אמור להיות מהמתנגדים לאדמו"ר הזקן, באופן מוזר מעולם לא אמר עליו דבר לגנאי. שאלו אותו איך זה? והוא סיפר להם שפעם הוא רצה לרעת מה שיכוב של בעל התניא, אז הוא נעמד מאחורי הדלת הסגורה של החדר שלו, בשביל להקשיב איך הוא לומד. הוא שמע את בעל התניא אומר: "כתוב בגמרא, שאם יבוא ראובן ויטען כך וכך, ולעומתו שמעון יטען אחרת, אז עלה ברצונו הפשוט של הקדוש ברוך הוא שההלכה תהיה כמו ראובן". סיים הסבא משפולי: "אחרי ששמעתי איך הוא לומד תורה הבנתי שהוא איש קדוש ואי אפשר להגיד עליו שום דבר רע, למרות שאני לא מסכים איתו בהרבה מהדברים".

יש אנשים שלומדים גמרא כמו האדמו"ר הזקן - שמרגישים איך רצון ה' מדבר מתוך התורה, ויש שלומדים בלי שום רגש. בין שני סוגי האנשים יש הבדל במדרגות ובשכר לעתיד לבוא, אבל בעצם העניין אין הבדל, לימוד תורה הוא עבודת ה'.

השורש של לימוד תורה הוא כמו שכתוב בדניאל: "אלהך דאת פלחת ליה תדיר" (=אלוהיך שאתה עובד אותו בתמידות); העבודה בתמידות היא שיושבים ולומדים תורה. הקדוש ברוך הוא רוצה שכמו שאנו מכניסים את הראש בטלית כך נכניס את המוח בלימוד, זה העיקר וזו דרך המצווה. מי שבכל פעם שלומד תורה כל גופו מזדעזע מאהבת ה' - אשרי חלקו, ומי שלא כל גופו מזדעזע מאהבת ה' אז שילמד בלי שגופו יזדעזע.

שלמה המלך, במשלי, אומר על התורה: "וְאֵיךָ שֶׁעָשִׂים יוֹם יוֹם מִשְׁחָק לְפָנָיו כִּכְל עֵת... וְשֶׁעָשִׂי אֶת בְּנֵי אָדָם". התורה היא המשחק של הקדוש ברוך הוא שהיה משתעשע בו לפני שנברא העולם, ועכשיו כשאנחנו לומדים תורה אנחנו משחקים ביחד עם הקדוש ברוך הוא.

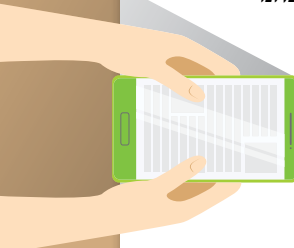
לשם המשל, תחשבו שהמלך הגדול כיבד אותי ואמר לי: "בוא, רוצה לשחק

איתי טניס? אני זורק לך כדור ואתה תזרוק לי בחזרה". איזו הרגשה תהיה לי במשחק? כל כדור וכדור במשחק, שאקבל או אזרוק בחזרה - ארגיש שהוא כבוד מלכותי חדש. זה בדיוק מה שקורה בתורה.

אדם שיושב ולומד תורה הוא יושב ומתעסק עם הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב "כל היום היא שיחתו" - משוחח עם הקדוש ברוך הוא. אדם יכול להגיד שהוא לא מבין ולא מגיע לעומק העניין, אבל לעניין הזה שיש דיבור ומשחק עם הקדוש ברוך הוא, זה לא משנה.

כתוב בישעיה: "הוי כל צמא לכו למים"; "חז"ל הסבירו את זה: אין מים אלא תורה. שאל בעל התניא: מי צמא - שילך לשתות, למה צריך להגיד לו את זה? וענה: מי צמא לקדוש ברוך הוא ומחפש דרך להגיע אליו, התשובה היא: לכו למים, לתורה. במקום כל סוגי הדמיונות שיש בעולם - אפשר להגיע לדבקות אמיתית בה' אחד, באמצעות לימוד תורה.

הקדוש ברוך הוא נתן לנו את התורה שהיא מעל ומעבר לשאר כל העניינים שיש. ובתורה הוא נתן לנו דרך לעבוד אותו והדרך הזו פתוחה לפנינו. אנחנו יכולים לעשות את זה ברב או במעט; וגם אם אדם לומד מעט בכמות, הוא יכול ללמוד הרבה באיכות - דבר שבעיקר תלוי בשאלה עד כמה הוא הכניס את עצמו פנימה ללימוד. בכל אופן שיהיה, זו עבודת ה' ושווה לעבוד אותו, ואנחנו צריכים להשתמש במה שאנחנו יכולים כדי לעבוד אותו. בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

למה אומרים שאי אפשר לחזור בתשובה על פגם הברית?

אדרבה - ודאי שאפשר, שהרי אמרו אבותינו ש"אין לך דבר העומד בפני התשובה". כך אנו פוסקים להלכה ולמעשה, שעל הכל אפשר לחזור בתשובה ואין דבר שתשובה לא מועילה לתקן אותו. וכבר למדנו את הדבר מרבי אלעזר בן דורדיא שעבר על עבירות חמורות ולבסוף כשחזר בתשובה יצאה בת קול ואמרה שהוא מזומן לחיי העולם הבא וקנה עולמו בשעה אחת.

המאמר שנזכר בשאלתך עוסק בעניינים דקים ומופלגים מהשגתנו וגם על עניינים אלו כבר גילו רבותינו שתשובה עמוקה, ובוודאי תשובה מאהבה, מועילה. אדם צריך לבחון את עצמו היטב, האם הוא משנן לעצמו מאמרים אלה משום שהוא חפץ בתיקון שלם ונשגב שאפילו עניינים דקים ומופלגים שהוזכרו רק בסתרי תורה שייכים למדרגתו, או שהוא בא לייאש את עצמו ולהורות לעצמו היתר להמשיך בחטא מכיוון שבין כה וכה אין לו תיקון.

איך מסבירים את זה שהתורה היא החירות האמתית?

אם תושב צפון קוריאא אומר שהוא בן חורין לעשות כרצונו, וכי הוא בוחר מרצונו להשתעבד לשליט העריץ של ארצו, נעלה גיחוך על שפתותינו, מפני שכל אמירתו מבטאת את עומק השעבוד שלו. חירות שקרית היא תופעה שבה האדם רואה חלק קטן מן המפה, שבו נדמה לו שהוא חופשי בנפשו אך באמת השעבוד לופת אותו עמוק יותר ממה שעניו רואת. כל המכורים אינם חופשיים באמת, אלא משועבדים לעשות כרצון עצמם שגורם להם רעה ומרעיל את אישיותם ונפשם בוכה בתוכם. וגם אם יאמרו כל היום שזה רצונם, לא נשמע להם.

אבל חירות אמיתית היא חירות העומק האלוקי של האישיות, כלומר הנשמה. ועליה נוכל ללמוד רק מהמקור האלוקי, בגילוי דבר ה' אלינו בתורתו הקדושה. ועל כן אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה.

אני לומד כל בוקר תורה, ולאחרונה אני ממש מחכה שהזמן יעבור. האם באמת "פעם אחת בצער עדיפה על מאה שלא בצער"?

אתה מצטט את מאמר רבותינו ושואל אותי האם הוא באמת נכון? וכי אני נותן אישורים לדבריהם? והלא אפילו להיות אבק שברגליהם יהיה בשבילי בשורה טובה עד אין קץ וזכות עד אין חקר.

ובכל זאת, נוכל לומר שפשט רבותינו על "אחד בצער" מתייחס למצב בו אדם שרוי בעוני ובייסורים, כלומר צער חיצוני. ההנחה שגם הקושי והצער הנפשיים בתהליך הלימוד ייחשבו כך איננה מוכרחת בפשט, אבל ניתן לומר שיש סבירות גבוהה להניח שדברי רבותינו נסובים גם על הצער שיש לך כשאתה לומד ולא קל לך בלימודך.

בס"ד

חתי? כדנחאי!

פתרת? מקומך איתנו!

יום פתוח		כ"ד במאי 2018 י' סיון תשע"ח
קמפוס טל - בנות <small>רח' בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים</small>	קמפוס לב - בנימין <small>רח' הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים</small>	החל מהשעה 17:00

שנה ראשונה ח'ינמ לבוגרי צבא ושירות לאומי

המכינה לאקדמיה מכינת ריענון מכינה מלאה תואר שני מנהל עסקים M.B.A. פיזיקה / הנדסת אלקטרו-אופטיקה *M.Sc. סיעוד *M.S.N + Nurse Practitioner	הפקולטה לניהול B.A. חשבונאות ומערכות מידע מנהל עסקים הפקולטה למדעי החיים והבריאות סיעוד B.S.N. ביו-אינפורמטיקה B.Sc.	הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc. הנדסת אלקטרו-אופטיקה הנדסת חשמל ואלקטרוניקה הנדסת תוכנה הנדסת מערכות תקשורת הנדסת תעשייה וניהול מדעי המחשב
--	---	--

